

Curierul Adventist

ORGAN AL CULTULUI CREȘTIN A. Z. Ș.
DIN
REPUBLICA SOCIALISTĂ ROMÂNIA

ANUL XLV
NOIEMBRIE — DECEMBRIE 1967

CURIERUL ADVENTIST
ORGAN AL CULTULUI CREȘTIN A.Z.S.
DIN
REPUBLICA SOCIALISTĂ ROMÂNIA

C U P R I N S

<i>Două decenii de glorioasă istorie</i>	Redacția
<i>Salzburg 1967</i>	D. Popa
<i>Răscumpărați vremea</i>	C. Alexe
<i>Lauda mierii</i>	D. Florea
<i>Păcatul, natura și urmările lui</i>	V. Florescu
<i>Iarna (versuri)</i>	Petre V. Cazan
<i>Probleme de doctrină</i>	Exeget
<i>De dragul Tău Isuse (versuri)</i>	Gh. Gidoiu
<i>Datoria față de aproapele</i>	A. Bălan
<i>Păstor bun (versuri)</i>	A. V.
<i>Zile de nea</i>	V. Florescu
<i>Ție Bunule Păstor (versuri)</i>	A. Doroftei
<i>Isus Hristos</i>	M. Uba
<i>Despre mișcări dizidente</i>	Sersea Pompiliu
<i>Sîngele lui Hristos vorbește</i>	Radu M. Ștefan
<i>Vrînd sau nevrînd (versuri)</i>	D. Florea

CURIERUL ADVENTIST

Organ al Cultului Creștin Adventist de Ziua a Șaptea din Republica Socialistă România. Apare la două luni sub conducerea unui comitet.

Redacția și administrația : București, Str. Labirint 116
Sectorul IV. Telefon : 21.59.60.

Redactor :
DUMITRU POPA

DOUĂ DECENII

DE GLORIOASĂ ISTORIE

Sărbătorim cu inima plină de bucurie împlinirea a două decenii de la nașterea republicii, remarcabilă victorie în îndelungata luptă a poporului român pentru libertate, democrație și progres social.

Făurirea Republicii a însemnat realizarea năzuinței fierbinți a poporului nostru de a fi singurul stăpîn al destinului său, de a se afirma în deplinătatea capacităților creatoare în rîndul popoarelor libere ale lumii.

Aniversăm proclamarea Republicii în condițiile efervescenței creatoare și avîntului politic generate de hotărîrile ce stabilesc direcțiile de perfecționare a conducerii economiei naționale și a întregii vieți sociale, potrivit cerințelor noii etape a desăvîrșirii construcției socialiste.

De-a lungul veacurilor, în pofida grelelor încercări prin care a trecut, poporul român și-a păstrat și afirmat atributele esențiale ale personalității sale, a asigurat prin muncă, hărnicie și talent, dezvoltarea vieții materiale și spirituale în această parte a lumii, și-a apărat ființa națională împotriva dominației străine. Din generație în generație, au fost transmise ca o moștenire sacră și îmbogățite, valorile de civilizație și cultură în care s-a întruchipat geniul creator al poporului nostru. Forța hotărîtoare a progresului istoric, masele populare — țărani iobagi și liberi, țirgoveși, muncitori, cărturari — au fău-

rit minunatele tradiții patriotice și revoluționare, au menținut nestinsă flacăra dragostei de patrie, au luptat cu abnegație pentru a așeza țara în drepturile ei firești.

Această forță hotărîtoare a progresului nostru istoric a luptat cu consecvență și jertfire de sine, de-a lungul anilor zbuciumați ai vremii, pentru realizarea acestui deziderat național, urmărind cu tenacitate pe parcursul diferitelor etape istorice, realizarea a ceea ce Bălcescu numea: „un stat în care oamenii adunați îngrijesc singuri de soarta lor, fără să-și pună stăpîni pe cap, avînd în lucrarea lor drept regulă dreptatea și drept țintă frăția”.

Dar numai condițiile create prin actul de la 23 August 1944, moment crucial în istoria contemporană a României, care a dus la eliberarea țării de sub jugul fascist, a deschis larg poporului român calea spre realizarea deplinei independențe naționale, a aspirațiilor sale de democrație și progres social, au creat premisele înfăptuirii aspirațiilor naționale și care s-au realizat la 30 decembrie 1947.

De aceea, proclamarea Republicii a constituit un moment de cea mai mare însemnătate în instaurarea deplinei suveranități a poporului. Prin Republică, națiunea română a dobîndit cea mai democratică formă de guvernămînt din întreaga sa istorie.

Deținînd în mîinile sale puterea politică, mijloacele de producție și întreaga avuție socială, poporul român dispune astăzi de tot ceea ce este necesar

pentru a-și defini și conduce în mod nemijlocit propriile destine, a fructifica în folosul său toate bogățiile materiale și spirituale ale națiunii. În aceasta se exprimă esența democratismului orînduirii noastre socialiste, superioritatea sa asupra oricărui alt tip de democrație. Descătușînd nepuizabilele energii creatoare ale celor ce muncesc, construcția socialistă s-a dovedit a fi, în coordonatele sale esențiale, procesul unei profunde renașteri naționale.

Nu putem să nu subliniem faptul că proclamarea Republicii, dezvoltarea României pe calea socialismului, au creat premisele pentru afirmarea suverană a României în politica internațională, pentru sporirea contribuției sale la circulația valorilor materiale și spirituale pe plan mondial, pentru participarea ei mereu mai activă la soluționarea — în interesul păcii și progresului social — a problemelor nodale ale contemporaneității.

În pragul celui ce-al treilea deceniu de existență a Republicii, privim cu optimism spre viitor, încredințați că prin munca și priceperea sa, poporul român va continua să-și afirme potența valorilor lui materiale și spirituale spre binele și fericirea națiunii, contribuind din plin la statornicirea unui climat sănătos în lumea noastră. Aceste decenii trecute, de glorioase victorii, stau ca cheazășie a biruințelor și realizărilor tot mai mărețe ale viitorului nostru național.

Redacția

SALZBURG—1967

Ca răspuns la invitația primită din partea fraților de la Diviziunea Sud-Europeană, între 27 noiembrie și 4 decembrie 1967, o delegație a Uniunii de Conferințe A.Z.S. din țara noastră, în persoana fraților I. Tachici președinte al Cultului A.Z.S. și D. Popa, secreatorul Cultului A.Z.S. a luat parte la lucrările comitetului anual al organizației bisericești sus amintite, lucrări ce au avut loc la Salzburg, Austria.

Dacă Viena este orașul muziciei nemuritoare a lui Strauss, Salzburgul este locul unde la 27 ianuarie 1756, a văzut lumina zilei Wolfgang Amadeus Mozart (1756—1791), a cărei casă memorială poate fi văzută și astăzi.

Orașul se întinde pe ambele maluri ale râului Salzak, iar numele de Salzburg apare cam pe la anul 816 și se datorește abundenței exploatărilor de sare

din aceste locuri. Orașul cu un trecut istoric destul de bogat, devine cu veacuri în urmă, pentru un timp, o fortăreață a Reformațiunii. Bogat în biserici monumentale ce se numără cu zecile, majoritatea dintre ele sînt interesante pentru arhitectura lor antică. Dintre aceste catedrale, una datînd din sec. XVII-lea, este dintre cele mai mari și mai perfecte specimene ale stilului Renașterii din țările de origine germană, fiind o copie a biserii Sf. Petru din Roma.

Aici, în această ambianță cu rezonanțe istorice și lirice, s-au desfășurat lucrările la care am avut deosebita plăcere să luăm parte și noi.

Cu această ocazie am revăzut pe fr. M. Fridlin, președintele Diviziunii Sud-Europene, W. Wild, secretar, B. J. Kohler, contabil, G. Cupertino, consilier, cum și o serie de frați,

conducători al organizațiilor adventiste din: Austria, Elveția, Franța, Italia, Cehoslovacia, Jugoslavia, Spania, Portugalia, Grecia, Belgia, Mozambic, Angola și Africa de Nord.

Au fost prezenți de asemenea frații: Theodore Carcich, vicepreședinte al Conferinței Generale A.Z.S. și R. E. Osborn, casier-adjunct al Conferinței Generale.

Adunarea inaugurală a lucrărilor a avut loc luni 27 noiembrie orele 19,30 la sediul comunității A.Z.S. din Salzburg. O clădire impozantă, cu o capelă încăpătoare și foarte primitoare. Toți cei prezenți sînt salutați de către fr. O. Uebersax, președintele Uniunii A.Z.S. din Austria, care a adresat un bun venit tuturor participanților la această consfătuire, după care ia cuvîntul fr. M. Fridlin. În cuvinte pline de sinceritate și căldură, fr. M. Fridlin adresează din

partea organizatorilor un cuvînt de bun venit, prezentînd delegațiile ce se aflau în sală.

Prezența noastră a produs o vie și vizibilă bucurie în mijlocul celor prezenți. În cuvîntul său fr. M. Fridlin remarcă cu satisfacție prezența „delegației Uniunii A.Z.S. Române“, iar de-a lungul lucrărilor, în zilele ce au urmat, am avut posibilitatea să constatăm acest lucru în discuțiile avute cu cei prezenți. Cel cîteva date despre viața bisericii noastre din România, au avut darul să releve viabilitatea și realitățile existente în patria noastră în ce privește viața noastră religioasă. Salutul transmis adunării din partea frățietății noastre din România a fost primit cu bucurie de toți cei prezenți. Un spirit bun a dominat toate ședințele de lucru și toate adunările publice, înălțîndu-se la tronul lui Dumnezeu rugăciuni călduroase pentru unitatea frățască, pentru problemele bisericii și pentru pacea lumii.

Dacă momentele întîlnirii au fost înălțătoare și pline de bucurie, atunci încheierea lucrărilor a demonstrat în mod strălucit valoarea iubirii, a legăturilor frățesti, a prieteniei ce trebuie să unească inimă cu inimă, în interesul chemării mesianice, a păcii și al bune înțelegeri între oameni, fapt exprimat

atît de minunat de către îngeri la nașterea Domnului: „pe pămînt pace și bună învoire între oameni“.

După încheierea lucrărilor, s-a organizat vizitarea seminarului A.Z.S. de la Bogenhoffen. Situat într-un loc foarte pitoresc, o regiune de munte cu lacuri de cleștar, Seminarul A.Z.S. din Austria își aduce la îndeplinire menirea lui de a pregăti viitoarele cadre ale lucrării din acele locuri.

Pe data de 5 decembrie 1967 am părăsit Salzburgul îndreptîndu-ne spre patrie, vizitînd cu această ocazie Innsbruckul și apoi frumosul oraș Viena.

Cu această ocazie transmitem tuturor fraților noștri salutul frățietății advente, salutări ce ne-au fost transmise de cei pe care i-am întîlnit la Salzburg. Mulțumim lui Dumnezeu pentru această iubire frățască, care sfărîmînd prejudecățile și barierele rasiale, aduce umăr lîngă umăr și inimă lîngă inimă, pe toți cei ce dau urmare dezideratului de pace, armonie și bună înțelegere între oameni.

Mulțumim autorităților de Stat din scumpa noastră patrie, pentru că ne-a facilitat această vizită, această luare de contact cu frățietatea adventă din afara granițelor noastre, considerînd că toate aceste manifestări ale păcii să fie folosite pentru crearea unui climat bun, de înțelegere și frățietate, de stimă reciprocă, aducîndu-ne cu toții aportul la cauza cea mare a omenirii pentru împlinirea mandatului mesianic în lumea noastră, pentru care Domnul Isus Hristos din iubire s-a jertfit pe Golgota.

Foto : G. Cupertino

Frații I. Tachici și D. Popa, împreună cu delegația cehoslovacă (O. Sladek și O. Klouda), la Salzburg

Foto : G. Cupertino

Aspect din cadrul lucrărilor

D. Popa

RĂSCUMPĂRAȚI VREMEA

losirea conștiințioasă a aceluia care ne-a mai rămas, devenind conlucrători cu Dumnezeu în marele Său plan de mîntuire pe plan spiritual și sirguintă la lucru în ocupația noastră pe plan actual. Orice credincios pocăit este tot odată și un lucrător harnic deoarece — „este datoria fiecărui creștin, să se deprindă cu munca ordonată, conștiințioasă, temeinică și repede...”.

Dar veacul nostru cere și oameni dornici după dobîndirea de cunoștințe și cultura minții, dobîndirea unei înalte culturi intelectuale și a unei educații spirituale. Fiecare copil și tînăr adventist să aibă ca țintă supremă atingerea celei mai înalte trepte de educație și cultură, dar nici ceilalți mai vîrstnici să nu piardă din vedere dreapta folosire a timpului în cultură și educație. În această privință Cuvintele Spiritului Profetic sînt inspiratoare: „Cîteva momente aici, cîteva minute dincolo, pierdute în vorbiri nefolositoare; orele de dimineață risipite degeaba prin șederea în pat; timpul trecut fără folos în călătoriile cu tramvaiul sau trenul, minutele de așteptare pînă să fie masa gata; sau pînă să sosească la întîlnirea dată persoanele nepunctuale; dacă ar avea cineva regulat o carte la îndemînă și aceste părți din timp le-ar folosi pentru studiu, pentru citit sau pentru meditație adîncă, a-

Ultimele raze de soare s-au stins în apus... și cu ele anul 1967 s-a încheiat! A luat cu sine comoara vieții noastre pierdută sau cîștigată pe me-leagurile lui. Pleacă în desagații lui cu povara unei lumi întregi agonisită într-un an întreg. Cît de fericit a pășit pe arena lumii în prima lui zi, cîte nădejdi n-a aprins în suflete, cîte promisiuni n-a făcut, și cît de darnic nu s-a arătat...! Dorea pacea și bună învoire între oameni și aștepta să vadă mai multă frăție și unire între fiii aceluiași Tată! A plecat trist însă că oamenii nu l-au ascultat și au urmat mai departe drumul lor de veacuri.

Anul 1967 a plecat gîrbovit sub povara faptelor săvîrșite de o lume în neînțelegere, în mișcare, în mari prefaceri, în prăbușiri și înnoiri, în bocet și moarte și strigăte de biruință ale Noului, care cîștigă, ocupă, prefăce, inundă viața cu bucurii, cu nădejdi, cu freamăt de fericire! A plecat pentru totdeauna,

și în goană a transmis anului 1968 făclia arzîndă a timpului, s-o ducă mai departe, s-o înalțe mai sus, s-o aprindă mai tare, să lumineze mai departe, să încălzească mai multe suflete și să aprindă în ele o speranță veșnică, speranța mîntuirii!

„Răscumpărați vremea“ (Efes. 5, 16) și „Tot ce găsește mina ta să faci, fă cu toată puterea ta!“ (Ecl. 9, 10).

Valoarea timpului întrece orice prețuire. Viața este prea scurtă spre a fi absorbită de lucruri neînsemnate. Nu avem decît cîteva zile de probă spre a ne pregăti pentru veșnicie. Nu avem timp de pierdut, nu avem timp pentru plăceri egoiste, nu avem timp să ne lăsăm tîrșiți de păcat. Acum este timpul cînd trebuie să formăm caractere pentru viața viitoare. Ziua care s-a scurs, aceea care a plecat, timpul care a fost risipit nu mai poate fi niciodată recîștigat. Nici o clipă pierdută nu mai poate fi rechemată. Singurul mijloc de a ne mai putea răscumpăra timpul este fo-

tunci cît de mult bine nu s-ar putea face! O hotărîre fermă, o silință stăruitoare, o îngrijită folosire a timpului vor face pe oameni în stare să dobîndească înalte cunoștințe și toată cultura mintală, prin care să fie în stare să ocupe orice poziție influentă și folositoare”.

În purtarea Sa corectă și ascultătoare de părinți, în viața Sa de meditație și rugăciune, în cultivarea minții Sale și în dezvoltarea caracterului Său prin legătura strînsă cu Tatăl Său și în lucrarea meseriei Sale de dulgher, Domnul Hristos pune aceeași desăvîrșire ca și în caracterele pe care le transformă prin puterea Sa divină în activitatea Sa de propăvăduitor. Domnul Hristos rămîne pentru noi în toate modelul desăvîrșirii.

Începem un an nou! El pășeste plin de încredere și hotărît să facă brazde adînci în care să semene sămînța curată a neprihănirii, a păcii, a unirii, a cinstei, a muncii constructive; vrea să ne aducă mai multă bucurie, mai mult belșug, mai multă lumină, mai multă omenie...! Dar anul 1968 va realiza atît cît noi sîntem hotărîți să-l urmăm, să lucrăm, să ne înobilăm! Patria așteaptă cetățeni noi, conștienți în îndeplinirea datoriilor; mai harnici în realizarea planurilor ei de perspectivă, mai hotărîți a duce o viață de înalte maniere cetățenești. Dumnezeu pretinde de la noi să devenim copii ascultători, supuși îndemnurilor Sale părintești; să-I împlinim vrerea și să semănăm cu sîrg sămînța iubirii și a bunei învoiri între oameni.

Să pășim într-un an nou ca oameni noi, hotărîți „să ne dezbrăcăm de faptele întunericului... și să trăim frumos ca în timpul zilei... îmbrăcați în hainele neprihănirii lui Hristos.

C. Alexe

Lauda mierei

„Fiule, mănîncă miere, căci este bună“. Prov. 24, 13.

Mierea după cum știm, este un produs de transformare săvîrșită de albine și ia naștere din prelucrarea nectarului sau mierei florilor. Se știe că florile sînt polizate sau jecunate atunci cînd albinele extrag nectarul. Facem deosebirea între fagurul cu miere și mierea extrasă.

Pentru a fabrica 1 kg de ceară, de care albinele au nevoie pentru a construi celulele și fagurii, ele întrebunțează o cantitate de 5 pînă la 10 ori mai mare de miere. Mierea se solidifică, se granuează sau cristalizează, dacă nu e mai întii încălzită cel puțin o jumătate de oră pînă la 80 de grade.

Dar prin încălzirea aceasta mierea pierde o parte din aroma ei. Aroma și chiar și culoarea mierei sînt foarte felurite, după felul florilor pe care le-au cercetat albinele. Mierea de trîșoi alb, de portocale și de tei e limpede de tot, aproape albă; cajenie închis este mierea de hrîșcă și de eucalipt. Corespunzător și aroma prezintă nuanțele cele mai felurite. Diferitele soiuri de miere de fapt nu ar trebui să fie amestecate, pentru a putea gusta mai bine diferitele arome.

Mierea a fost foarte mult prețuită chiar din timpurile cele mai vechi ale istoriei omenirii. Așa, Iacob a dat fiilor săi miere ca dar ales pentru Iosif, cînd s-au dus să cumpere grîu. Mai departe, Dumnezeu a făgăduit poporului Izrael o țară în care curge lapte și miere. Și utorii greci și romani amintesc mierea ca pe un aliment valoros iar poezii o cîntă în lucrările lor. La jerițe, mierea era un component însemnat; și în Coran e amintită mierea.

Această apreciere deosebită de care se bucură mierea — astăzi ar trebui mai degrabă să zicem s-a bucurat — e de fapt îndreptățită.

Să cercetăm mai întii compoziția mierii. Ea diferă după felul florilor, ceea ce se arată și în culoare și în aromă, așa după cum deja am văzut.

Gustul dulce e produs de diferitele feluri de zaharuri, ca de pildă levuloza și aextroza. În afară de acestea mai găsim apă, corpuscule de albumină, acid formic, ceară, dextrină, zaharoză, maitoză, acid acetic, saruri minerale, între care sînt de amintit: fierul, cuprul, sodiul, potasiul, magneziul, calciul, manganul și fosforul. Dar mierea conține și vitamine, ca de pildă vitamina B (aproape întregul complex) și vitamina C. Levuloza este unul din cele mai valoroase feluri de zahăr pentru organism.

Corespunzător conținutului extraordinar de bogat în felurite substanțe și acțiunea asupra corpului omenesc este foarte multiplă.

Așa în primul rînd este interesantă acțiunea antiseptică a mierii, adică distrugătoare de bacili.

Se recomandă consumul mierii mai ales în afecțiuni ale inimii, în infecții, cum și în debilitate generală, anemie și în boli de ficat, cum și la catar și răgușeală.

Intr-o anchetă sovietică asupra felului de viață a 130 de persoane în vîrstă de 150 și de peste 100 de ani, s-a stabilit că 80% din oamenii aceștia erau apicultori. Consumarea zilnică de miere le-a prelungit viața.

Continuare la pag. 21

PĂCATUL — NATURA ȘI URMĂRILE LUI

Cînd Adam și Eva se găsiră dincolo de porțile Edenului, a cărui intrare era păzită de o sabie infocată, ei avură ocazie să mediteze asupra urmărilor neascultării lor de Dumnezeu. Totuși ei nu putură cunoaște deplina întindere a ruinii adusă asupra lor și a urmașilor lor; aceasta urma să vină odată cu scurgerea vremii. Acum trebuia să aibă loc un nou început, o acomodare la condițiile cu totul străine de acelea în care se găsiseră pînă aci.

Din scurta lor cunoaștere a binelui și răului, ei încă nu puteau să-și dea seama de grozavele urmări ale neascultării lor. În adevăr, ochii li se deschisese însă cum puteau pricepe ei efectele îngrozitoare ale păcatului pînă ce nu aveau să vadă urmările lui asupra lor înșile și asupra urmașilor lor? Căminul edenic era pentru totdeauna închis pentru ei și pentru copiii lor; nevinovăția lor dispăruse; îngerii, în chip vizibil, nu-i mai vizitau, și cîntecele lor de slavă, de care atît de adesea se bucurase perechea edenică, nu se mai auzeau; privilegiul lor de comuniune cu Creatorul se curmase. Ei trebuia să înceapă o nouă viață.

Ce adusesse această nespuse schimbare în inimile lui Adam și Eva? Ei gustaseră din pomul oprit, și neascultarea lor adusesse asupra-le o pierdere, durere și frămîntare cum noi,

care n-am cunoscut niciodată nevinovăția lor, nu ne putem închipui. De aci înainte ei trebuiau să suporte continuu povara regretului și întristării.

O urmare tristă a păcătuirii lui Adam era că neascultarea avea să caracterizeze de aci încolo pe urmașii lui. Curiozitatea față de rău, dorința de a se scutura de orice restrîngere, și să guste păcatul, este innăscut în fiecare. Ea vine ca o urmare a neascultării părinților noștri și a fost transmisă de cînd au păcătuit ei. Cît va dăinui vremea, oamenii vor transmite urmașilor lor slăbiciunea căreia ei înșiși i s-au supus adesea. Fiecare generație trebuie să ducă lupta împotriva moștenitelor tendințe spre rău.

Noi sintem amăgiți de dorința de a gusta păcatul și a-i simți fiorul. Această dorință o vedem manifestată în diferite forme. Mulți care nu avuseseră cîtuși de puțin plăcere de tutun au cedat ispitei de a fuma: au umplut morminte de bețivi mii de înși care au dus la gură prima băutură fără a fi avut poftă după băuturi alcoolice; mulți hoți și-au petrecut anii în temniță, nu fiindcă avuseseră o înclinare spre hoție ce n-o puteau stăpîni, ci fiindcă doreau să vadă dacă „se pricepe“.

Eva nu avusesse nici o poftă care s-o împingă a mîncă din rodul pomului cunoștinței binelui și răului din grădina Eden. Cît privește dorința sau

pofta, ea ar fi putut trăi pentru totdeauna lîngă acel pom încărcat cu fructe fără să aibă o poftă mistuitoare de a lua din acele fructe. Toate nevoile ei erau din belșug satisfăcute și dorințele ei împlinite cu ce era legal și îngăduit. Dar cînd ea văzu că șarpele, care pînă aci nu vorbise, putea grăi și-i spusese: „Dumnezeu știe că, în ziua cînd veți mîncă din el, vi se vor deschide ochii, și veți fi ca Dumnezeu, cunoscînd binele și răul“, și cînd „a văzut că pomul era bun de mîncat și plăcut de privit, și că pomul era de dorit ca să deschidă cuiva mintea, a luat deci din rodul lui, și a mîncat; a dat și bărbatului ei, care era lîngă ea, și bărbatul a mîncat și el“. Gen. 3.5.6.

Experiența lui Eva este experiența aproape a fiecărui ins. Rareori se întîmplă ca cineva să aibă greutatea a se împotrivi ispitei de a face rău pînă ce nu și-a format obișnuința prin repetata îngăduință. Nu un foc mistuitor este care-l arde și-l împinge la prima neascultare. Repetarea naște dorința, și prin repetarea îngăduințelor, pofta se ațîță și se formează obiceiul. Cînd fumatul, folosirea băturilor îmbătătoare, a narcoticelor, furtul, sau orice altceva devine un obicei înscăunat, firea de carne cere repetarea faptului pînă ce adesea el obține deplina stăpînire asupra persoanei și ajunge rob unui lucru căruia

odată i s-ar fi putut împotrivi oarecum ușor.

Această lege naturală așează asupra fiecărui ins răspunderea pentru neascultare. Cineva ar putea susține că a fost împins de un altul să facă un rău: însă răspunderea revine căzînd asupra fiecăruia individual după cum a venit asupra lui Adam și Eva în grădină. Alții se poate că au fost implicați în faptă, sau se poate că ei au dat ideea săvîrșirii răului, și au jucat un rol important în aducerea lui la îndeplinire: oricum, fiecare este răspunzător moralicește pentru faptele sale.

Desigur, sînt grade de vinovăție; unii sînt mai brutali în păcătuire decît alții. Cineva poate apăsa trăgaciul care dă drumul glonțului în inima semenului său; însă s-ar putea ca alții să fie în mod indirect legați de crimă, și totuși să nu apară deloc fătăș. Dumnezeu cunoaște întreaga întîmplare în amănunțime. Deseori luăm drept dovadă ceea ce putem constata după împrejurare, și luăm în consecință o hotărîre. Dumnezeu cunoaște în totul; și El judecă după dreptate, deoarece nu cunoaște doar faptele de din afară, ci și gîndurile și intențiile inimii.

Biblia nu ne lasă să ghicim ce este păcatul. Ni se spune atît de lămurit, cu atîta precizie în ce constă păcatul, încît toți pot înțelege. Cînd ne adresăm Cuvîntului lui Dumnezeu, aflăm o așa lămurită definiție a păcatului încît toți o pot înțelege, și oricine și-o poate aplica propriei sale vieți.

„Orice nelegiuire este păcat“.
1 Ioan 5, 17.

„Păcatul este fărădelege“.
1 Ioan 3, 4.

„Păcatul nu este ținut în seamă cîtă vreme nu este o lege“.
Rom. 5, 13.

„Unde nu este o lege, acolo nu este nici călcare de lege“.
Rom. 4, 15.

„Cine știe să facă bine și nu face, săvîrșește un păcat“.
Iacob 4, 17.

„Ba încă și Legea a venit pentru ca să se înmulțească greșeala; dar unde s-a înmul-

țit păcatul, acolo harul s-a înmulțit și mai mult“.
Rom. 5, 20.

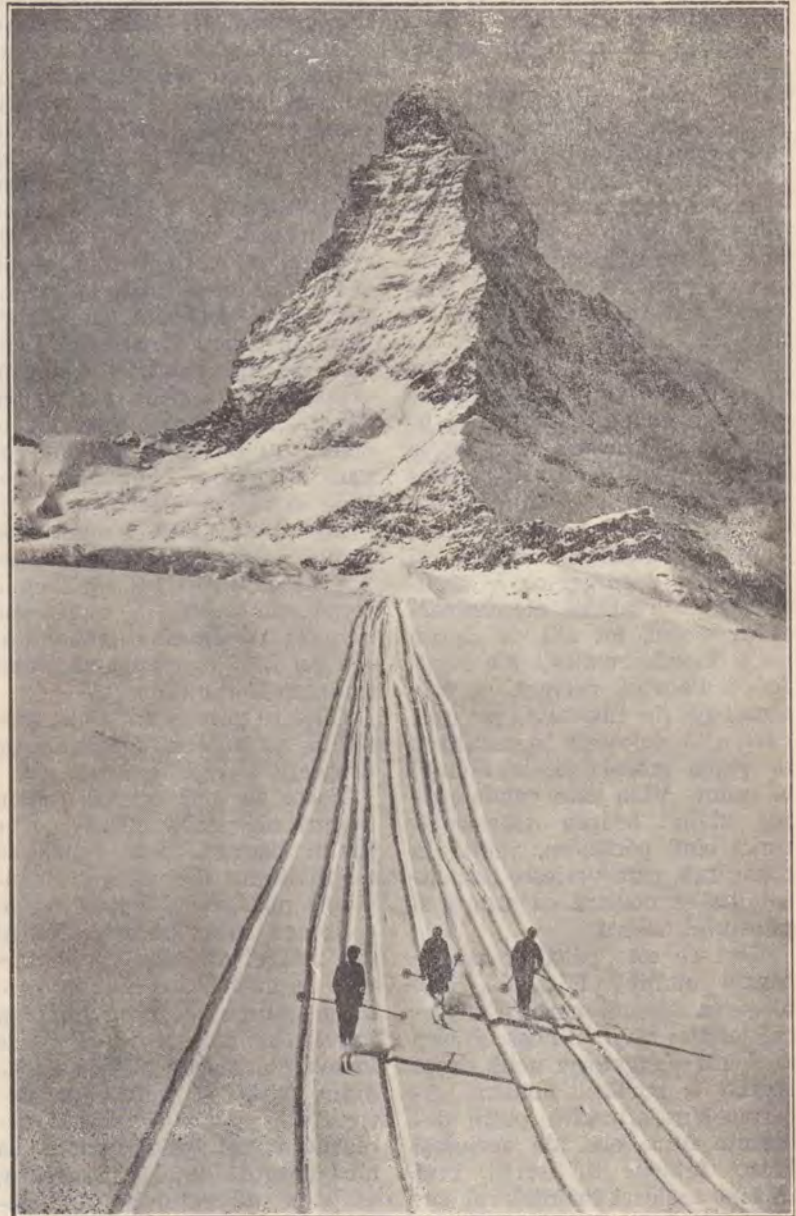
„Pofta, cînd a zămislit, dă naștere păcatului și păcatul odată făptuit, aduce moartea“.

Aceste scripturi definesc păcatul atît de clar încît cu toții putem avea aceeași călăuză sau regulă după care să ne măsurăm faptele.

Hristos a tălcut Legea, proslăvind-o, făcînd-o regula vieții și ușoară de aplicat. Cu o ocazie cînd vrăjmașii Lui căutau în orice chip să prindă în cursă pe Învățător, un cărturar

veni la El cu întrebarea, în aparență sinceră: „Care este cea dintîi dintre toate poruncile?“ Hristos răspunse la această întrebare cum și la altele care derivau din ea în cuvinte fără de greș: „Să iubești pe Domnul Dumnezeuul tău, cu tot cugetul tău, și cu toată puterea ta“; iată porunca dintîi. Iar a doua este următoarea: „Să iubești pe aproapele tău ca pe tine însuți“. Nu este altă poruncă mai mare decît aceasta“.
Marcu 12, 29—31.

În predica de pe munte, Hristos ilustrează scopul Le-

gii. Cel care calcă litera Legii este un păcătos, în adevăr; însă la fel el poate fi un călcător al legii în vreme ce împlinește litera legii și totuși calcă scopul ei; căci legea pătrunde în fiecare gând și motiv al inimii. Omorîrea se arată că nu este doar actul uciderii; ea cuprinde simțămintele de dușmănie și de ură față de un altul. Porunca a șaptea nu este călcată doar printr-o faptă fățișă, dar chiar și o privire cu o dorință desfrînată în inimă este călcarea legii. Noi trebuie să interpretăm legea în lumina întregii Biblii, și să-i cunoaștem acțiunea și influența asupra vieții interioare cît și asupra faptelor exterioare, dacă dorim să dobîndim un tablou întreg.

Ce este păcatul? Este o realitate, așa după cum majoritatea au declarat în toate veacurile și declară și azi? sau este o simplă născocire a imaginației? Este de cea mai mare importanță să fim convinși în mintea noastră care este adevărul. Părerea teologică nu dă nici un răspuns echivoc la această întrebare. După cum declară că creștinul se găsește sub lege în mod personal și liber, cum și răspunzător, tot la fel ea declară că el este păcătos și că păcatul este o încălcare a legii morale și neascultare față de Dumnezeu. Păcatul, și vina care decurge, ea le recunoaște ca realități ale universului moral, tot atît de sigure ca și marile realități ale lumii fizice. Păcatul, declară ea, este abuzarea de libertate, pe care cineva o folosește neascultînd de legea morală și de divinul ei autor. Vina este condamnarea divină asupra noastră atunci cînd păcătuim, vădită în conștiință, care vestește responsabilitatea noastră ca autori ai păcatului nostru.

Deci ce este păcatul, așa de concis numit? Păcatul... este alegerea voinței noastre în locul voinței divine: neascultarea de legea obligatorie nouă drept regulă a purtării noastre. Acestea sînt afirmări, puțin deosebite între ele, ale aceluiași lucru, felurite în formă, însă în fapt aceleași în înțelesul lor.

Ele sînt alcătuite așa ca să accentueze ideea că păcatul este totdeauna fapta de care este răspunzătoare o ființă morală liberă, care are îndestulătoare posibilități a ști ce i se preînde. Nu este simpla neatingere a unei ținte pe care ar fi fost bine pentru el s-o fi ajuns, ci neatingerea ei fiindcă nu și-a dat osteneala pe care ar fi putut s-o depună îndrumîndu-și cum se cuvine străduința, și, de aci, neatingerea a ceea ce ar fi putut ajunge. Definiția aceasta trage o linie distinctă între greșeli și nenorociri, între ceea ce putem ajuta și ce nu putem ajuta, între păcate vinovate și slăbiciuni nedorite. Vina, viața de blam, nesocotită, sînt socotite nedespărțite tovarășe sau însoțitoarele păcatului. Păcatul și numai păcatul este socotit a alcătui subiectul ispășirii, pocăinței și iertării. Orice adevărat păcat se preface în egoism, așezînd eul în locul lui Dumnezeu. Orice egoism distinct este păcat.

Păcatul nu se poate lecuî singur. Este o boală ce-și face drumul, oricui nu caută liberare de sub robia ei. Niciînd creștinul nu a găsit leac pentru păcat. El singur nu-l poate spăla, nu poate șterge pata pe care a făcut-o. Dumnezeu trebuie să procure leacul și să înlătore pata. Deși Adam trăi multe sute de ani după căderea sa, el niciodată nu făcu o faptă sau înalță a rugăciune care să fi schimbat neascultarea lui într-o primită ascultare înaintea Domnului.

Cînd se găsește în păcat, creștinul nu are un simțămînt al dreptății față de Domnul.

Poate că noi nu ne putem lămuri nici nouă înșine, de ce iubim păcatul. S-ar putea să ne învinuim din pricina slăbiciunii noastre, și chiar să socotim că urîm păcatul. Totuși din nou și din nou ne întorcem la nelegiuire fiindcă nu avem putere să ne schimbăm inimile. Păcătosul nu-și poate înceta nelegiurile și să se facă ajuns curat și neîntinat. Bețivul s-ar putea să urască urmările beției sale; poate să aibă dezgust de slăbiciunea sa; se poate disprețui pe sine de-

oarece cade pradă ușoară băuturii; totuși el se întoarce la ea din nou și din nou. O putere din afară de el trebuie să-l apuce și să-l scape din această slăbiciune, căci altfel el va decădea mai jos și tot mai jos în obiceiul pe care pretinde că-l urăște. Dacă prin exercițiul puterii voinței, victima unui obicei rău se ridică și-l biruie, el poate cădea pradă ușoară unui alt păcat. Păcatul nu are în sine leac a se tămădui singur.

Creștinul stăpînit de păcat face ceea ce este contrar voiei lui Dumnezeu. El poate fi un act de comitere sau omitere. După tilcuirea lui Hristos, Legea lui Dumnezeu este ascultată numai cînd există o totală și desăvîrșită iubire față de Dumnezeu — iubire din toată inima, din tot cugetul, cu toată puterea și cu tot sufletul — însoțită de iubirea față de aproapele nostru atît de deplină cît este iubirea de noi înșine. Orice altceva este neascultare, și orice neascultare este păcat. Fără de această iubire Legea nu poate fi păzită, și nu are nici un merit orice act de sacrificiu adus Aceluia pe care-L slujim în vreme ce nu împlinim intenția Legii.

Vina și păcatul pot sau nu pot fi asemenea. Adică, vina s-ar putea ca nu totdeauna să fie păcat și păcatul s-ar putea ca nu totdeauna să fie vină. S-ar putea să urăști pe cineva, să-l urăști amar și să-i dorești răul, totuși să te stăpînești a-i aduce vreo suferință. Această ură nu este o vină, ci este un păcat. Vină este călcarea legilor unei țări în care cineva trăiește, în vreme ce păcatul este călcarea legii lui Dumnezeu. O pedepsire a cuiva pentru o vină nu este pedepsire pentru păcat, deși una le cuprinde pe amîndouă. Numai Dumnezeu poate judeca păcatul și poate spune care-i este plata.

Nicăieri în Biblie nu citim că animalele păcătuiesc; natura nu păcătuiește. Nimeni nu învinuiește animalele de păcătuire. Nu este socotit drept o crimă ca un animal sperîndu-se s-o ia la goană și să-și omoare stăpînul; ciinele poate

mînca mîncarea celui mai bun prieten al lui fără a fura. Fulgerul nu păcătuiește cînd trăznetul lovește o casă și omoară pe cei din ea. Inundațiile care iau viețile oamenilor și pustiesc cîmpii roditoare aduse la înflorire prin truda a generații întregi, și care pricinuesc nenorocire de lungă durată, nu păcătuiesc. Numai ființa morală liberă păcătuiește, fapăturile care pot cugeta, iubi, urî și voi.

Cînd Cain se găsea în culmea geloasei sale urî împotriva fratelui său Abel, Dumnezeu îi dădu o foarte precisă avertizare: „Pentru ce te-ai mîniat, și pentru ce ți s-a posomorît fața? Nu-i așa? Dacă faci bine, vei fi bine primit; dar dacă faci rău, păcatul pîndește la ușă”. Gen. 4,6.7. A fost vreodată o avertizare mai duioasă și mai îngrijorată decît aceasta pe care Domnul o dădu lui Cain? Cum ar fi mai putut scăpa Dumnezeu pe Cain de la această faptă rea a lui dacă această avertizare nu-l scăpă?

Nu totdeauna vorbește Dumnezeu așa cum vorbește lui Cain; însă aproape de fiecare dată El trezește conștiința creștinului înainte ca acesta să ajungă în păcat. Păcatul stă ghemuit la ușa oricărui creștin.

Noi nu înțelegem decît slab urmările teribile ale păcatului. Că el aduse în lume moartea, cu întregul ei cortegiu de durere și suferință, este admis fără de cuvînt. „De aceea, după cum printr-un singur om a intrat păcatul în lume, și prin păcat a intrat moartea, și astfel moartea a trecut asupra tuturor oamenilor, din pricină că toți au păcătuit”. Rom. 5, 12.

Moartea a fost sentința neascultării — „murind tu vei muri”. De sub această osîndă nu este nici o scăpare — ea ajunge pe oricine. Uneori unii

au putut plăti altcuiva să meargă la război sau închisoare în locul lor, însă cînd moartea bate la ușa noastră, trebuie să-i răspundem la chemare. Nu există nici un mandatar pe care să-l delegăm a gusta moartea pentru noi.

Moartea este cel mai crud vrăjmaș al omului. Ea aduce întristare, despărțire și durere de neasemuit. Ea curmă viața cuiva și-i lasă lucrul nesfîrșit nîcînd. Ce crud cuceritor pricinui vreodată un atîta vai, și

I A R N A

*Iarna și-a întins mantia
Peste răscolita glie
Dăruindu-i curăția...
Haina albă... bogăție.*

*De la munte se coboară,
Peste cîmp și pe la case
Meșter ger, la subsoară
Cu atîtea flori frumoase.*

*Peste apele tăcute
Și-a întins un pod de gală,
Peste care trece îute
Gălăgia... cu șfială.*

*Vînt năpraznic se abate
Din spre necuprinsa zare,
Răscolînd cu vanitate
A zăpezii albă mare.*

*Palid trece crai lumină
Pe cărarea-ndepărtată,
Care-n taină-și mai înclină
Fruntea lui îngîndurată.*

*La apus văpaia rece
Pare-un vis de-odinioară.
Dar încet se stînge, trece...
Și-nserarea grav coboară.*

*Din omăt răsare luna
Imbrăcată de paradă...
Numai focul cîntă-ntruna:
Iarnă! Viscol! Ger! Zăpadă!*

Petre V. Cazan

atîta durere și teamă ca moartea? Numai cînd moartea aduce ușurare de boli trupești ce nu mai au leuire, numai atunci poate fi privită ca un binefăcător.

Apostolul Pavel prezintă urmările păcatului într-un chip care ar trebui să dea naștere la respect față de legea lui Dumnezeu în tot ceea ce făptuim. Al șaptelea capitol din epistola către Romani este plin cu o redare a seriozității păcatului; el prezintă la ce sclavie duce fărădelegea:

„Pentru că păcatul a luat prilejul prin ea m-a amăgît, și prin însăși porunca aceasta m-a lovit cu moartea. Așa că Legea, este sfîntă și porunca este sfîntă, dreaptă și bună. Atunci un lucru bun mi-a dat moartea? Nicidecum. Dar păcatul, tocmai ca să iasă la iveală ca păcat, mi-a dat moartea printr-un lucru bun, pentru ca păcatul să se arate afară din cale de păcătos, prin faptul că se slujea de aceeași poruncă.

„Găsesc doar în mine legea aceasta: cînd vreau să fac binele, răul este lipit de mine. Fiindcă, după omul din lăuntru îmi place Legea lui Dumnezeu; dar vîd în mădularele mele o altă lege, care se luptă împotriva legii primite de mintea mea, și mă ține rob legii păcatului, care este în mădularele mele. O, nenorocitul de mine! Cine mă va izbăvi de acest trup de moarte”? Rom. 7, 11—13. 21—25.

Și la această întrebare, apostolul Pavel răspunde singur: „Mulțumiri fie aduse lui Dumnezeu, prin Isus Hristos, Domnul nostru”, dezvăluind singurul leac al curățirii de păcat, anume credința în Isus Hristos, care gustă moartea pentru fiecare credincios.

V. Florescu

Probleme

de doctrină

Intrucit cu acest articol mi-am propus să încheiem șirul discuțiilor despre Legea lui Dumnezeu și obligativitatea ei, ne vom opri în scurt la trei obiecțiuni mai deosebite ce merită a fi tratate cu deosebită atenție.

„Biblia“, spun unii, „declară în mod repetat și accentuat faptul că nimeni nu poate fi îndreptățit prin păzirea Legii. De aceea, susțin apărătorii „non-obligativității legii“, a susține păzirea legii însemnează a vesti o nouă evanghelie“. „Voi, care voiți să fiți socotiți neprihăniți prin Lege, v-ați despărțit de Hristos, ați căzut din har“. Gal. 5,4.

Să vedem care este realitatea!

În armonie cu Sf. Scriptură, Adventiștii au declarat în mod repetat și accentuat, că nimeni nu poate fi îndreptățit prin păzirea Legii. Confuzia raționamentului din obiecțiunea de mai sus, constă în ideea, în mod evident greșită, a ceea ce însemnează „îndreptățire“, din punct de vedere scripturistic. Dovezile prezentate în tratatarea anterioară a problemei descoperă faptul că actul divin al îndreptățirii unui păcătos, are loc în momentul venirii lui la Dumnezeu, (pocăindu-se și în credință să ceară iertarea oferită pentru păcatele trecute, prin jertfa Domnului Hristos). A învăța că păcătosul poate să obțină ștergerea vinovăției trecute, adică, neascultarea din trecut față de Legea lui Dumnezeu, printr-o credincioasă păzire a acestei Legi în viitor, aceasta însemnează a înțelege greșit harul lui Dumnezeu și a predica o Evanghelie nouă.

Chiar expresia „Evanghelie“ însemnează vestea cea bună. Vestea cea bună, cum că un plan divin a fost făcut și prin care cel păcătos, poate fi curățit de vina sa; că Mielul lui Dumnezeu care ridică păcatele lumii a fost dat pentru păcatele noastre și a fost înviat din nou pentru îndreptățirea noastră. Ioan 1,29; Rom. 4,25.

Faptul acesta este în mod clar descoperit în cuvintele îngerului care a vorbit lui Iosif și păstorilor. Îngerul a spus lui Iosif, cu privire la fiul Mariei ce avea să se nască:

„Ea va naște un fiu, și-i vei pune numele Isus, pentru că El va mântui pe poporul Lui de păcatele sale“. Mat. 1,21.

Păstorilor, îngerul le-a spus: „Nu vă temeți: căci vă aduc o veste bună, care va fi o mare bucurie pentru tot norodul: astăzi în cetatea lui David, vi s-a născut un Mîntuitor, care este Hristos, Domnul“. Luca 2,10.11.

Cînd prezentăm păzirea poruncilor lui Dumnezeu, noi nu prezentăm o Evanghelie deosebită de cea descrisă deja. Noi nu facem decît să reamintim cuvintele apostolului Ioan. „Căci dragostea lui Dumnezeu stă în păzirea poruncilor Lui. Si poruncile Lui nu sînt grele“. 1 Ioan 5,3. Noi nu facem decît să chemăm pe copilul lui Dumnezeu de-acum îndreptățit, să trăiască în ascultare de Dumnezeu.

În aparență, Apostolul Pavel se temea că unii care aveau să citească ceea ce el scrisese despre cei ce n-au fost îndreptății prin Lege, pot trage în mod greșit concluzia că harul lui Dumnezeu ne liberează de ori-

ce obligație de a păstra Legea. De aceea el prezintă astfel realitatea: „Ce urmează de aici? Să păcătuiem pentru că nu mai sîntem sub Lege (adică, nu sub condamnarea Legii) ci sub har? Nicidecum“. Pavel care desigur știa că „păcatul este călcarea Legii“ întrebă pe bună dreptate: Să călcăm noi oare Legea pentru că sîntem sub har? Și tot el răspunde: „Nicidecum“, sau „ferească Dumnezeu“ cum spun alte traduceri. Noi nu facem decît să reamintim acest răspuns și să chemăm pe credincioșii ce sînt salvați prin har, să se rețină în viitor, de la călcarea Legii lui Dumnezeu.

O altă idee ce s-ar susține a se opune obligativității Legii, este exprimată astfel: „Căci știm că Legea nu este făcută pentru cel neprihănit, ci pentru cei fărădelege și nesupuși, pentru cei nelegiuți și păcătoși, pentru cei fără de evlavie, necurați, pentru ucigătorii de tată și ucigătorii de mamă, pentru ucigătorii de oameni“ (1 Tim. 1,9). Oare aceasta dovedește că noi creștinii nu avem nimic de a face cu Legea, deoarece în textul amintit citim că: „Legea nu este făcută pentru cel neprihănit“? Acesta să fie înțelesul adevărat?

Dar să citim întreg pasagiul amintit: „căci știm că Legea nu este făcută pentru cel neprihănit, ci pentru cei fărădelege și nesupuși, pentru cei nelegiuți și păcătoși, pentru cei fără evlavie, necurați, ucigătorii de tată și ucigătorii de mamă, pentru ucigătorii de oameni, pentru curvari, pentru sodomiți, pentru vînzătorii de oameni, pentru cei mincinoși, pentru cei ce jură strîmb, și pentru orice este împotriva în-

vătăturii sănătoase". 1 Tim. 1,9.10.

Primul lucru ce apare din această afirmație a Sf. Scripturi este aceea că nu se spune nimic despre Lege cum că ar fi desființată în dispensațiunea creștină. În loc de aceasta, versetele descoperă că Legea servește spre a defini un scop în era creștină, așa cum a făcut și în veacurile dinaintea Domnului Hristos. Clasa de oameni împotriva căreia este îndreptată Legea și anume — ucigașii, mincinoșii, etc. a existat în fiecare perioadă a istoriei lumii. În adevăr nu există nici un text în Sf. Scriptură care să dovedească mai convingător de cum face acesta, că Legea nu a fost îndepărtată, desființată, la cruce.

Singura cale de a încerca să nesocotești acest argument este aceea de a susține că ucigașii și mincinoșii, de exemplu, trebuie să asculte de Lege, în timp ce creștinii sînt scutiți, liberați de păzirea ei. La această stranie concluzie am ajuns dacă am urma logica celui ce face această obiecțiune.

Dar chiar această apărare a poziției „non-lege” — este inutilă. Poate oare chiar și cel mai devotat dintre cei neprihăniți să pretindă, pe bună dreptate, că el nu păcătuiește niciodată? Nu. Chiar cei mai mari sfinți au apelat adesea la făgăduința mîngîietoare: „Copilașilor, vă scriu aceste lucruri, ca să nu păcătuiți. Dar dacă cineva a păcătuit, avem la Tatăl un Mijlocitor, pe Isus Hristos, Cel neprihănit”. 1 Ioan 2,1. Dar același apostol care a scris făgăduința de mai sus, a scris de asemenea: „Oricine face păcat, face și fărădelege; și păcatul este fărădelege”. 1 Ioan 3,4. De aceea, oricîte ori ne mărturisim păcatele, noi mărturisim că Legea lui Dumnezeu este încă în ființă, deci obligatorie și că dorim să ascultăm de ea. Apoi, cînd ne așezăm din nou mîna în mîna lui Dumnezeu și umblăm în neprihănire, noi nu sîntem în conflict cu Legea, „căci Legea nu este făcută pentru cel neprihănit”.

Nu este nimic greu de înțeles în acest text. Este o simplă

declarație cu privire la scopul Legii, cu care fiecare judecător, legislator sau laic va fi de acord astăzi în problemele civile ca și în cele religioase. Pentru cine sînt făcute, concepute legile noastre? Pentru cetățenii care păzesc legile? O nu, veți răspunde, ci pentru cei ce săvîrșesc aceste fărădelegi. Și acesta este adevărul. Dar oare, pentru acest lucru sînt cetățenii cei ascultători de lege, scutiți de observarea prevederilor acestor legi? De sigur că nu!

Același lucru este adevărat și cu privire la Legea lui Dumnezeu. Ea este îndreptată îm-

potriva fărădelegii și nu împotriva celor neprihăniți, care sînt cetățenii ascultători ai Împărăției lui Dumnezeu. Dar sînt oare credincioșii scutiți de a păzi cerințele Legii divine? Desigur că nu!

Mai mult chiar, cetățenii cei buni ai oricărei țări, nu sînt aceia care se plîng cu privire la lege. De fapt ei au puține ocaziuni a se plînge. Viața lor este în armonie cu ea. Tot așa este și în domeniul spiritual. Credinciosul a cărui inimă este în rînduială cu Dumnezeu, nu găsește nici o ocazie să lupte cu Legea divină, sau să susțină

DE DRAGUL TĂU, ISUSE

*De dragul Tău Isuse
Am părăst cîndva
O viață de păcate
Și toată calea-mi rea.*

*De dragul Tău... o Doamne,
Pe cînd eram flămînd
Venit-am să mă satur
Din scumpul Tău Cuvînt.*

*Și cîtă bucurie
Eu astăzi am aflat
Că și pe mine Doamne
Tu m-ai răscumpărat.*

*În fața astei taine
Ce nu pot s-o pătrund,
Mă plec smerit în rugă
Cuprîns de-un singur gînd.*

*Aș vrea să fiu ca Tine
În toată viața mea,
Ca Tine fă-mă Doamne...
Ca Tine, pururea.*

*Aceasta mi-e dorința
Și-o port mereu în gînd,
Ori unde voia-Ți sfîntă
Mă duce pe pămînt.*

*Iubirii Tale, Doamne
Așa vreau să răspund
Predîndu-mi viața, — Vietii
Și Duhului Prea Sfînt.*

*Și-n vasta veșnicie
Să Te slăvesc mereu,
Și ochii mei să vadă
Pe viul Dumnezeu.*

Gh. Gidoiu

că trebuie desființată. În loc de a face acest lucru, el va spune împreună cu psalmistul : „Cît de mult iubesc Legea Ta ! Toată ziua mă gîndesc la ea“. Ps. 119,97. Și dacă este biruit de o greșeală și păcătuiește, el nu-și scuză păcatul prin argumentarea că Legea nu are nici un drept asupra lui. El își mărturisește mai degrabă păcatul său — călcarea Legii — și caută, prin harul divin, să asculte mai mult, cu mai multă credincioșie de Dumnezeu.

Și în sfîrșit, ultimul gînd referitor la această problemă. Să mai analizăm o ultimă obiecțiune.

„Advențiștii de Ziua a Șaptea“, spun cei ce se opun obligativității păzirii Legii, „învățã că un credincios trebuie să păzească poruncile, pentru a fi mîntuit“.

Aici nu se poate răspunde cu da, sau nu. De aceea, să prezentăm în scurt punctul nostru de vedere față de obiecțiunea de mai sus.

Din nou sîntem confrunțați cu o variantă a obiecțiunilor la care am răspuns deja. Dar obiecțiunea prezentă aduce atît de concis, o idee greșită cu privire la învățătura adventistă, încît ea trebuie să fie examinată aici ca o obiecțiune separată.

Tînărului bogat care a întrebât pe Mîntuitorul spunînd : „Învățătorule, ce bine să fac, ca să am viața veșnică ?“ (Mat. 19,16 u.p.), Domnul Isus i-a răspuns : „De ce mă întrebi : „Ce bine ?“ Binele este unul singur. Dar dacă vrei să intri în viață, păzește poruncile“. Mat. 19,17. Versetele ce urmează arată în mod clar că Domnul Hristos se referă în mod deosebit la Cele Zece Porunci.

Nenorocirea este însă aceea că atît de mulți creștini nu-și amintesc decît numai părți din declarația Domnului Hristos. Ei vorbesc mult despre partea pasivă a creștinismului — aceea de a accepta pe Hristos ca Mîntuitor. Dar există de asemenea și o latură activă, căci creștinismul cuprinde mult mai mult decît mîntuirea sau scăparea celui păcătos din păcatele sale trecute. El are de a face cu viețuirea lui, cu trăirea unei vieți — lipsite de păcat. Din acest punct de vedere, înseamnă pentru creștin ca el să facă voia lui Dumnezeu, să păzească poruncile lui Dumnezeu și într-o măsură oarecare, să lucreze la propria sa mîntuire. Mat. 7,21 ; Apoc. 14,21 ; Filip. 2,12.

Deși noi nu învățăm că trebuie să se țină poruncile pentru a fi mîntuit, noi învățăm

și subliniem acest lucru, că păcătosul mîntuit, trebuie să facă dovada mîntuirii lui, păzind poruncile lui Dumnezeu. A fost foarte bine remarcat faptul că deși numai păzirea poruncilor nu ne mîntuiește, este totuși o realitate că nepăzirea lor, nu poate rămîne fără consecințe.

Creștinismul nu eliberează pe credincios de cerințele Legii lui Dumnezeu, pe care el ca un păcătos nu a fost în stare să le îplinească. Dacă ar fi făcut acest lucru, atunci creștinismul nu ar fi decît un narcotic al sufletului, lăsînd pe păcătos în aceeași stare de mai înainte. Nu, creștinismul este planul lui Dumnezeu prin care păcătosul poate obține puterea de a păzi legile cerului. Este planul divin prin care Domnul Hristos trăiește și lucrează în noi. Gal. 2,20.

Noi credem în cuvintele Domnului Hristos, „dacă vrei să intri în viață, păzește poruncile“, dar credem de asemenea că puterea de a le păzi, este un dar de la Dumnezeu. Mărturisim, că prin noi înșine nu putem face nimic ; credem însă că putem face totul prin Domnul Isus care ne întărește. Gal. 4,13. Noi acceptăm fără nici o rezervă cuvintele Domnului : „Eu sînt Vița, voi sînteți mlădițele. Cine rămîne în Mine, și în cine rămîn Eu, aduce multă roadă : căci despărțiți de Mine, nu puteți face nimic“. Ioan 15,5. Deși spunem împreună cu Pavel : „prea iubiților,... duceți pînă la capăt mîntuirea voastră“, sau cum redau acest gînd alte traduceri, „lucrați-vă mîntuirea voastră“, noi adăugăm imediat așa cum face și apostolul : „Căci Dumnezeu este Acela care lucrează în voi, și vă dă, după plăcerea Lui, și voința și înfăptuirea“. Filip. 2,13-14.

EXEGET

DATA TORIA

FAȚĂ DE APROAPELE

Această întrebare trebuie să și-o pună oricine care are măcar un frate sau o soră; dar nu numai atât; fiind cu toții fiii aceluiași Tată, indiferent de rasă, religie sau orientare socială, alcătuim o mare familie, frați și surori, care depindem — într-o măsură mai mare sau mai mică — unii de alții din toate punctele de vedere. De unde pînă acum cîteva decenii frăția era înțeleasă mai mult prin legăturile de familie sau naționalitate, azi în secolul al XX-lea — prin mijloacele tehnice de care dispunem, omenirea e mai apropiată mai mult ca oricînd. În cîteva ore putem face cunoștință cu bucuriile și întristările oamenilor din orice parte a globului. Ba, mai mult, pe micul ecran al televizoarelor putem vedea și face cunoștință cu oameni pe care nu i-am văzut niciodată, cu obiceiurile, cu realizările și cu lupta lor pentru o viață mai bună, mai fericită. Toate acestea ne entuziasmează, sau ne determină să imităm ceea ce ne place, sau să sărim în ajutor acolo unde se cere sprijinul nostru moral sau material.

Nimeni nu se mai simte singur și nimeni nu mai poate fi amenințat de fratele său rău, fără ca ceilalți frați să nu-i acorde sprijinul de care are nevoie, deoarece de liniștea și fericirea fratelui meu, depinde și fericirea mea, viața mea.

Căci, după cum din soare se revărsă într-una lumină și căldură asupra lumii, tot așa din exemplul nostru se revărsă neîntrerupt o influență care întărește și încurajează pe ceilalți în bine sau în rău.

Legătura sufletească care se realizează între oameni în toate sectoarele vieții ar trebui să fie atât de strînsă încît să ducă la alcătuirea unui singur tot, simțind unii cu alții din toate

punctele de vedere — ca într-o familie. Aci, egoismul n-are ce căuta, ci fiecare să se dăruiască pentru celălalt cu tot sufletul. Simțind pe semenul tău de muncă mereu alături de tine, mereu sfătuindu-te și sprijinindu-te, la un moment dat se va produce acea sudură sufletească pe care n-o va putea rupe nimeni și nimic.

Te emoționează pînă la lacrimi diferite întâmplări din viață, cînd solidaritatea oamenilor a atins culmi nebănuite.

Să ne gîndim la legătura sufletească dintre Ionatan și David. Ionatan fiu de rege s-a legat sufletește atât de mult de un cioban disprețuit chiar și de familia sa, încît cu dragă inimă era gata să renunțe la scaunul de domnie în favoarea lui David — prietenul și fratele său.

Solidaritatea frățească a oamenilor a dus la realizări negîndite și nebănuite în secolul nostru, și culmea acestor realizări stă încă înainte.

Iată de ce e absolut necesar ca omul să fie ocrotit și frăția dovedită pentru marile înfăptuiri cari ne stau încă în față.

Trebuie să mai recunoaștem și faptul că nu toți oamenii au aceeași pregătire și același grad de înțelegere a lucrurilor — nu toți au conștiința răspunderii ca tot ce fac să fie cît mai bine, cît mai perfect. Și aci, frăția trebuie să-și aducă aportul său, prin exemplu, sfat și realizare.

Pe lîngă toate cele de pînă aici, și multe altele care s-ar mai putea spune în legătură cu ele, rămîne problema spirituală în care trebuie dovedită frăția noastră.

S-ar putea spune încă de la început că Domnul Isus a venit în mijlocul oamenilor spre a păzi pe frații Lui de cel rău. Lucrarea Lui n-a fost înțeleasă deoarece Satana nu fusese des-

coperit în toată răutatea și și-retenia lui. Tocmai de aceea, Apostolul Ioan spunea că: „Fiul lui Dumnezeu S-a arătat ca să nimicească lucrările diavolului“. 1 Ioan 3, 8.

„Fiii lui Iosif — frații Domnului mai mari — erau departe de a simpatiza pe Isus și lucrarea Lui. Veștile cari ajungeau la ei cu privire la lucrarea Lui îi umpleau de mirare și spaimă. Ei auzeau că El se ruga nopți întregi, că în timpul zilei era înconjurat de mari mulțimi de oameni și că nu-și lua timp prea mult pentru a mîncă. Prietenii Lui se gîndeau că El se prăpădește din cauza muncii neîncetate; iar alții începeau să se teamă că judecata Lui nu mai este sănătoasă. Ei simțeau în adîncul inimii ocară de care aveau parte din cauza înrudirii lor cu Isus. Ei cunoșteau zgomotul produs de cuvintele și de faptele Lui și nu numai că erau alarmați de învățăturile Lui îndrăznețe, dar erau și supărați pentru că El muștra pe cărturari și Farisei. Ei se hotărîră să-L convingă sau să-L constrîngă de a înceta să lucreze în felul acesta și au făcut și pe Maria, mama Lui, să se unească cu ei gîndind că din cauza iubirii Lui pentru ea, L-ar putea face să fie mai prevăzător.

Iată cum gîndeau ei să ocrotească, să păzească pe Fratele lor.

Cu puțin înainte de acestea, Domnul Isus făcuse a doua oară minunea de a vindeca un om demonizat, orb și mut; iar Fariseii repetară acuzația: „cu ajutorul domnului dracilor scoate El draci“. Matei 12, 24.

El le-a spus foarte clar că dacă ei pun lucrarea Duhului Sfînt în seama lui Satana, rup

Continuare la pag. 14

PĂSTOR BUN

*Doamne, ești un bun Păstor,
Te urmez încrezător ;
La pășuni verzi mă conduci,
La izvoare cu-ape dulci.*

*Dacă drumu-i printre stinci,
Sau prin văi foarte adânci,
Tu mă-ndrumi pe netezi căi,
Și mă duci iar la ai Tăi.*

*Vre-un picior de mi-am rănit,
Sau cumva de-am obosit,
Rana Tu pe loc mi-o legi,
Și pe brațe-apoi mă treci.*

*De observi că-n staul nu-s,
Cauți și vezi unde-s dus ;
Stăruî pînă mă găsești,
Mă întorci și mă-ngrijești.*

A. V.

Urmare de la pag. 13

legătura lor cu izvorul binecuvîntărilor. Cei care au vorbit împotriva lui Isus personal, fără a pricepe caracterul Lui dumnezeiesc, pot primi iertare ; deoarece prin Duhul Sfînt ei pot să-și vadă greșeala și să se pocăiască. Oricare ar fi păcatul, dacă sufletul se pocăiește și crede, vina este spălată și îndreptată prin sîngele Domnului Hristos; dar acela care lea-pădă lucrarea Duhului Sfînt, se așează într-o situație în care pocăința și credința nu poate să mai vie la el.

Nu Dumnezeu este acela care orbește ochii oamenilor sau care le împietrește inima. El le trimite lumină pentru a îndrepta greșelile lor, și a-i conduce pe cărări sigure ; numai prin lepădarea acestei lumini, ochii au ajuns să orbească și inima să se împietrească. De multe ori lucrul acesta se întîmplă încetul cu încetul și aproape pe nesimțite.

Cuvintele sînt o dovadă de ceea ce se găsește în inimă.

„Din prisosul inimii vorbește gura“. Matei 12, 34. Oamenii sînt influențați de propriile lor cuvinte. Adesea mînați de un impuls venit pe neașteptate, ațîțați de Satana, ei rostesc cuvintele de gelozie sau de bănuieli rele, exprimînd ceea ce de fapt ei nu cred ; dar ele, cuvintele, reacționează asupra gîndurilor. Obiceiul de a critica în mod nepăsător și lipsit de bunăcuviință reacționează asupra caracterului producînd lipsă de respect și de credință. Mulți oameni care s-au dat acestui obicei au mers mai departe fără să-și dea seama de primejdii, pînă au ajuns să critice și să lepede orice.

De aceea, Domnul Isus a zis: „În ziua judecării oamenii vor da socoteală de orice cuvînt nefolositor, pe care-l vor fi rostit“. Matei 12, 36.

În timp ce Domnul Isus învăța pe oameni, ucenicii Lui aduseră vestea că mama și frații Lui sînt afară și doresc să vorbească cu El. El știa ce se află în inimile lor, și a răspuns celui ce îi aducea știrea : „Cine este mama Mea și cari sînt fra-

ții Mei ? Apoi Și-a întins mîna spre ucenicii Săi, și a zis : „Iată mama Mea și frații Mei“. Matei 12, 46—49.

Toți aceia care primeau pe Domnul Isus prin credință, erau uniți cu El printr-o legătură strînsă. Frații Lui nu urma să aibă preun cîștig din legătura cu El decît numai cînd îl recunoșteau ca Mîntuitor al lor personal.

Întinzînd mîna peste ucenicii Săi, El privea și cuprindea pe toți aceia care ar fi trebuit să fie uniți prin legăturile iubirii dumnezeiești, făcîndu-Și frați pe toți cei cari L-au primit ca pe un frate mai mare care și-a asumat sarcina de a veghea asupra fraților Lui mai mici.

Cu cîtă duiosie privim cîte un copil mai răsărit care se căznește să ducă în brațe un frățior sau cîte o surioară mai mică. Și face acest lucru cu toată iubirea, depunînd toate puterile, iar cel purtat, cu toate că e dus incomod, strîns, uneori sufocat, el zîmbește și aruncă protectorului său priviri de admirație și recunoștință. Amîndoi sînt fericiți, pentru că sînt bucuroși că sînt împreună și se pot ajuta. Cel mai mare are și poartă grijă de cel mai mic. Dar lucrul acesta se potrivește și în puterea exemplului pe care-l exercităm în societate.

De aceea, trebuie să ne păzim să nu exercităm un exemplu rău, știînd că sîntem urmăriți la tot pasul de cei mici ca și de cei mari. Mulți găsesc o mare plăcere vîzînd că sînt priviți și uneori imitați în vorbe, gesturi și fapte.

Dacă fiecare ins ar ști că el e ca un șef la care se uită ceilalți și după care se ia, atunci și-ar dirija viața în cu totul altfel, spre a scăpa pe semenii săi, frații săi, de murdărie și de certuri.

Sînt eu păzitorul fratelui meu ? Da, sînt. Într-o măsură mai mare sau mai mică, fiecare e păzitorul semenului său. Toți greșim în multe feluri, dar acestea să nu constituie un obicei. După ce ai căzut împiedicîndu-te în noroi, nimeni nu se tăvălește mai departe în mocrirlă motivînd că și așa e murdar.

Numai bețivul, desfrînatul, face așa. Ei merg din rău în mai rău pînă ajung niște epave din care nu se mai poate face nimic.

Unii gîndesc că nu se mai poate face nimic din ei și pentru ei, dar nici un tată sau mamă n-ar dori ca urmașii lor să calce pe urmele lor stricate. Starea multora care se plîng mereu și care sînt slabi în aparență, nu e citeodată deloc așa de rea cum își închipuie ei. Unii au o voință puternică, care dacă ar fi bine aplicată, ar putea stăpîni închipuirea și ar fi un mijloc puternic, pentru a rezista contra ispitei. Dar foarte adesea voința e întrebuintată greșit, și se împotrivesc cu toată îndărătnicia de a ceda rațiunii.

A lucra spre a ne dezvolta calitățile morale înseamnă a ne supune datoriei. Aceasta constituie una din primele datorii ale omului către sine însuși. Cultura morală merită toate grijile noastre, pentru că ea nu e bună numai pentru noi; ea este cel puțin tot atît de binefăcătoare și pentru acei ce ne înconjoară, pentru toți semenii noștri; și numai datoria și conștiința că fiecare dintre noi sîntem și trebuie să fim păzitorul și ocrotitorul fratelui meu, ne va da impulsul de a spiritualiza și materializa învățătura Mîntuitorului care ne îndeamnă: „Să iubim pe aproapele nostru ca pe noi înșine“, care constituie o poruncă și apoi o condiție a mîntuirii noastre.

Aceia care primesc pe Domnul Hristos ca Mîntuitor al lor personal nu sînt părăsiți ca să ducă singuri povara vieții. El îi primește ca membri ai familiei cerești. El îi invită să numească pe Tatăl Lui, Tatăl lor. Ei sînt „cei mici“ ai Lui, scumpi, legați de El prin legăturile cele mai intime și nepieritoare. El are față de ei o covârșitoare iubire, care întrece cu mult ceea ce au simțit tatăl și mama noastră atunci cînd noi eram fără nici o nădejde, — căci El este „fratele“ nostru Cel mare, care păzește și ocrotește pe frații Lui mai mici. Fie ca și noi să ne așezăm sub paza și ocrotirea Lui.

A. Bălan

ZILE DE NEA

Din înălțimea boltei plumburii, fulgi de nea purtându-și povara pe aripi, coboară zgloabii și legănați, unii mai zoriți iar alții mai zăbavnici, așternînd în tot întinsul pînă hăt departe... cît ochiul poate să vadă prin pinza de nea, un covor minunat, alb imaculat, o pătură groasă, afinată și călduroasă pentru ocrotirea rodirii din primăvară.

Fulgi de nea cobor mulțime
Din 'nălțimile de cer,
Schimbă-n forme felurime
Lucrul cît de mititel.

Țurțurii de ghiață-atîrnă
Ca-n șirag mărgăritari ;
Norii plumburii îi mină
Prin văzduh, mii telegari.

E-atîta curăție și măestrie în fulgii de nea ce se adună laolaltă alcătuiind acea abundentă revărsare de puritate !

Un artist nevăzut și neîntrecut, în toi de noapte geroasă de iarnă ne ornamează ferestrele în chip și fel, și nu obosește a-și repeta opera zi de zi, mereu nouă, cît iarna îi dă ragaz.

În aceste zile de omăt imaculat, se încadrează așa de bine ceea ce creștinătatea sărbătorește, anume, nașterea Domnului Isus, întruparea Fiului lui Dumnezeu, nevinovat, curat și sfînt, spre a aduce mîntuire și împlinirea dorinței cerești : pace și bunăînvoire.

Pe-a Betleemului cîmpie
Păstorii turmele își pasc
Cînd îngerească melodie,
Încîntă-auzul lor pe dat' :
Să fie pace, fericire
Și bucurie și-nfrățiri.

Cu cîtă măestrie se îmbracă întreaga natură : Fire uscate de plante sînt prinse de brumă și ger și împodobite în fel și chip, transformîndu-le ca prin farmec în flori de o frumusețe neîntîlnită nicicînd, niciuna la fel cu cealaltă și presărate cu fine mărgele.

Pomi prin a căror crengi dezgolite de frunze vîntul aleargă jucăuș, peste noapte încărcați cu omăt, își poartă falnic hlamida de nea, ca niște eroi legendari.

Un stîlp de marcaj, sus pe o culme înaltă de munte, în bătaia năpraznică a viscolului, se împodobește în chip și fel cu ghiață amestecată cu zăpadă.

Cîți dintre noi nu s-au oprit din drumeția lor și n-au admirat opera iernii în măestra lucrătură de împodobire săvîrșită cu ajutorul brumei, zăpezii și a gerului cu care presară în tot locul cu o mînă măestrită belșug de mărgăritare și perle.

Și cînd neaua, cu surata ei bruma și frăține-său gerul se pornesc la lucru, tot ce întînesc în cale, fără pic de deosebire, pe întrecute îl înfloresc, îl îmbracă în haine strălucitoare și-i dau chip măreț ce încîntă ochiul.

Tot astfel, învăluind în marea Sa iubire pe fiecare ins, fără deosebire, Dumnezeu dorește a înfăptui față de el planurile Sale mărețe, anume de a-l aduce la starea aceea de minunată strălucire a ființei și viețuirii lui ; să-l îmbrace în veșmintele curate de lumină și sfințire ce-i sînt oferite în dar prin Isus Hristos, fără a i se mai reproșa

nîmic, fără a mai fi învinuit de ceva.

La fel cum neaua vine în iarnă să împodobească și să înfrumusețeze totul în calea ei, la fel, în același scop, anume de a aduce numai fericire, cînt și bucurie pe pămînt, S-a întrupat Domnul Hristos făcînd din-oriesle un loc luminat de strălucirea Sa, și ca frumusețea caracterului Său, desăvîrșirea Lui, să fie pîrtășia noastră a tuturor, transformîndu-ne într-atît încît să devenim minuni ale harului Său.

Așa cum neaua coboară din slăvile înalte și vine să învăluie totul, nemai lăsînd să se cunoască nîmic din ce a fost cî dîndu-i o înfățișare nouă, mai măreață, acoperind totul cu acea mîntie curată și albă, la fel Isus Hristos a venit din slăvile cerești spre a oferi oricărui credincios mîntia neprihănirii Sale, dreptatea Sa, curăția Sa, spre a fi a noastră acum și pentru totdeauna, ca nicicînd să nu se mai vadă vreo umbră de nedesăvîrșire în noi.

Asemenea păturii de omăt ce ocrotește semințele și colțul de plantă fraged și fără de putere, și-i oferă totul ce-i trebuie spre a ieși în primăvară viguros și gata a se dezvolta și a aduce rod bogat, la fel această mîntie a neprihănirii pe care Domnul Isus a venit să ne-o aducă din cer de la Tatăl și să ne îmbrace cu ea, alcătuieste pentru credincios favoarea, ocrotirea, puterea și forța cerească de ridicare la un nivel spiritual mai înalt, îmboldul către acea viețuire luminoasă, zi de zi.

Cum neaua nu este pentru întinsul de ogoare doar un covor imaculat plăcut la vedere, ci un element generator de viață, la fel Isus Hristos veni în mijlocul nostru spre a ne înfățișa pilda trăirii unui caracter plăcut înaintea lui Dumnezeu cît și înaintea oamenilor și a ne jalona calea atingerii acelei sfințiri după voia lui Dumnezeu.

Prin profetul-apostol al Vechiului Testament, Isaia, coboară prin veacuri pînă la noi minunata făgăduință: „De vor fi păcatele voastre cum e cîrm-

zul, se vor face albe ca zăpada“ Isa 1, 18.

Cît de larg cuprinzătoare este această făgăduință, cuprinzînd pe fiecare ins în parte. Fiecărui dintre noi i se oferă această posibilitate ca prin jertfa singelui Domnului Hristos să atingă acea curățenie de viață morală, spirituală, asemenea zăpezii curată, neîntinată, frumoasă și măestrit lucrată, plină de alese binecuvîntări ce coboară din înălțimi de cer spre

a împodobi în albul ei imaculat tot ce întilnește în cale.

Fie ca făptura noastră întreagă, învăluită în curăția de nea cerească, să dobîndească comora de viață care să alcătuiască troiene de binecuvîntări pentru noi cît și pentru cei din preajma noastră în aceste zile de amintire a nașterii Domnului Isus Hristos în ieslea din Betleem.

V. Florescu

ȚIE BUNULE PĂSTORI!

Umil Păstor din Betleem,
Venit-ai din iubire,
Ca noi prin Tine să avem
Un drept la mîntuire.

Și scris a fost să pătimești
În pămînteasca-Ți viață,
Ca astfel să înfăptuiești
O operă măreață.

Venind la noi, ai fost primit
Cu ură și asprime,
Dar slava Ta a biruit
Și nori și-ntunecime.

Și tare s-au mai tulburat
Irod, Ierusalimul;
Linul mîniei l-ai călcat
Înfăptuind sublimul.

Iar astăzi soare-n răsărit,
În anul care vine
Dă-mi toate cîte mi-ai dorit,
Răsari și peste mine.

Arată-Te în viața mea,
Dă-mi har, puteri de muncă,
Vreau să-mplinesc voința Ta
Și sfînta Ta poruncă.

Porunca nouă „să iubești
Cum Insumi v-am iubit“,
Și însuși tu să viețuiești
Cum Eu am viețuit.

A. Doroftei

ISUS HRISTOS

Căci, dacă atunci când eram vrăjmași, am fost împăcați cu Dumnezeu, prin moartea Fiului Său, cu mult mai mult acum, când sintem împăcați cu El, vom fi mîntuiți prin viața Lui și nu numai atât, dar ne și bucurăm în Dumnezeu, prin Domnul nostru Isus Hristos, prin care am căpătat împăcarea“. Romani 5,10.11.

Lucrarea de mîntuire descrisă în aceste texte este tema centrală a planului minunat al lui Dumnezeu, este revelația iubirii infinite a bunului Dumnezeu. Mîntuirea săvîrșită de Mîntuitorul nu a fost făcută cu scopul de a determina pe Dumnezeu să iubească pe aceia pe care altfel i-ar fi urît, și să producă o iubire care pină aci n-ar fi existat, ci a fost făcută ca o manifestare a

unei iubiri care deja era în inima lui Dumnezeu. Dumnezeu nu ne iubește fiindcă a dat pe Hristos ca jertfă de mîntuire pe Golgota, ci El ne-a iubit în așa măsură încît a dat pe singurul Său Fiu să moară pentru noi.

Mîntuirea este mijlocul prin care este refăcută legătura dintre Dumnezeu și credincios, așa încît el să poată fi salvat și să aibă viață veșnică.

Avînd în vedere sensul mîntuirii arătat mai sus, apostolul Petru zice: „Știți că nu cu lucruri pieritoare, cu argint sau cu aur, ați fost rîscumparați din felul deșert de viețuire, pe care-l moșteniserăți de la părinții voștri, ci cu singele scump al lui Isus Hristos, Mielul fără cusur și fără prihană“. 1 Petru 1, 18.

Mîntuirea implică nu numai iertarea păcatelor, dar și readucerea în poziția originală de armonie cu Dumnezeu. Noțiunea de locuitor ne face să înțelegem mai bine dreptatea și sfințenia Domnului și continua iubire a lui Dumnezeu în dăruirea Fiului Său ca un înlocuitor al credinciosului în moarte. Hristos una cu Tatăl, a luat asupra Sa natura omului. Prin aceasta Universul a început să înțeleagă chinul pe care l-a pricinuit păcatul, lui Dumnezeu.

„Această mîntuire a fost făurită în consiliul ceresc între Tatăl și Fiul. Atunci, Hristos S-a oferit garant, ca să răspundă pentru om în cazul că acesta s-ar fi dovedit neloyal. El S-a oferit ca garant, spre a face o ispășire prin care urma

să unească orice suflet credincios cu Dumnezeu.

Mintuitorul a luat locul nostru pe cruce. Și în momentul în care Îl acceptăm ca Salvator, noi ne găsim în situația în care sîntem deplin primiți înaintea lui Dumnezeu. Crucea a fost dovada sublimă a iubirii lui Dumnezeu față de om. Cînd Hristos a murit pe Golgota, sacrificiile închipuitoare timp de secole s-au înlînit cu împlinirea în marea Sa jertfă.

După victoriile din grădina Ghetsemani și triumful glorios de pe cruce, El a rupt legăturile morții și a deschis larg mormîntul. El s-a ridicat și s-a înălțat în curțile măririi ca un cuceritor puternic. Porțile cerului s-au dat în lături și El le străbătu aducînd cu Sine o mulțime de mîntuiți de pe pămînt, primele roade: trofeele de biruință ale Domnului. Acum, după ce a fost întronat ca Mare Preot, El a devenit slujitor al locașului prea sfînt și al adevăratului cort, ridicat nu de om, ci de Dumnezeu. Ebrei 8, 1—2; 9, 24—26.

Domnul Hristos este Marele nostru Preot în ceruri. Și acolo El mijlocește și face ispășire pentru cei care cred în El.

Cît de important este să înțelegem ce a făcut și ce face Hristos pentru noi! Noi ne aflăm în ziua cea mare de mîntuire. Și lucrarea sacră a lui Hristos pentru credincioșii lui Dumnezeu, lucrare ce e în plină desfășurare în Sanctuarul cereșc, ar trebui să fie obiectul permanent al studiului și meditației noastre. Mintuitorul așteaptă să primim condițiile pe care El ni le-a creat. Tot cerul este gata să primească pe orice copil al lui Dumnezeu răscumpărat prin sînge, dar oare sîntem noi pregătiți pentru ceruri? Caracterul Aceluia care ne-a răscumpărat este el deplin dezvoltat în noi?

În această mîntuire sîntem incluși toți; dar Domnul nu constrînge pe nimeni. Fiecare dintre noi are libertatea de a alege. Dacă acceptăm voia lui Dumnezeu, vom găsi cea mai înaltă bucurie într-o ascultare voioasă.

Un creștin în adevăr mîntuit de păcat, trebuie să fie în lume ca o mărturie netăgăduită a verității făgăduinței Sale. Sfințenia vieții celor mîntuiți dovedește divinitatea și puterea învierii și a mîntuirii Sale. Păzirea cu sfințenie a celor Zece Porunci, care sînt expresia voiei lui Dumnezeu, este primul rezultat al mîntuirii. Cel mîntuit de păcatele sale este pus în stare de a face voia lui Dumnezeu și prin influența Spiritului Sfînt devine o făptură nouă.

Făcuți după chipul și asemănarea lui Dumnezeu, cei mîntuiți încep să trăiască de aci încolo o viață nouă. Ei sînt ca fiul cel pierdut care a fost mort și a înviat. Ei au părăsit pentru totdeauna dezbinarea, necurăția, desfrînarea, poftele rele, minia, vrăjmășia, răutatea și vorbele rușinoase. Ei nu se mai mint, nu se mai înșală, nu se mai fură, ci urmează pilda lui Dumnezeu, ca niște copii iubiți, care trăiesc în dragoste, după exemplul lui Hristos, care i-a iubit și El. Noi nu putem păstra sufletul nostru curat și credincios față de Dumnezeu, în timp ce îngăduim ca ochii noștri să privească păcatul, ca urechile noastre să audă răul, ca limba noastră să rostească cuvinte nesocotite sau lăudăroase, ca pofta noastră să fie săturată cu lucruri care nu ne folosesc și care nu servesc spre mărirea lui Dumnezeu. Toate acestea au stat în slujba păcatului; acum însă fiind răscumpărate prin sîngele Său trebuie să fie consacrate servirii lui Hristos.

Cei mîntuiți iubesc pe oricine cu o iubire nefățarnică. Ei sînt ca niște aleși ai lui Dumnezeu sfînți și prea iubiți, îmbrăcați cu o inimă plină de îndurare, cu bunătate, cu smerenie, cu

blîndețe, cu îndelungă răbdare. Cei mîntuiți nu se mai ceartă, ci se îngăduie unii pe alții, și dacă se întimplă ca unul să aibă motiv de a se plînge de altul ei se iartă unul pe altul, după cum și Hristos i-a iertat pe ei. Între cei cu adevărat mîntuiți domnește continuu pacea lui Hristos și alcătuiesc un singur trup.

Dumnezeu dorește ca cei mîntuiți să trăiască în bună înțelegere unul cu altul. „Oare nu așteaptă ei ca odată să locuiască împreună în ceruri? Poate El să facă pe copiii Săi să aibă succes, atîta timp cît n-au înlăturat molozul bănuielilor și al neunirii“.

Cei mîntuiți ar trebui să întrețină în inimile lor iubirea care a umplut inima apostolilor după ce s-a coborît Spiritul Sfînt. Ei trebuie să fie strîns legați de Hristos, încît să fie făcuți în stare să îplinească cererile Sale. Puterea unui Mintuitor care poate să desăvîrșească prin dreptatea Sa, ar trebui să fie prețuită de noi. Cînd lucrarea bisericii de pe pămînt se va îndeplini, atunci lucrarea de mîntuire în Sanctuar este terminată, păcatul a fost șters pentru totdeauna, iar împărăția dreptății a fost statornicită pe deplin.

În ziua cea mare a împăcării, în timpul de demult izraeliții luau o poziție hotărîtă față de Dumnezeu, recunoscînd importanța momentului cînd păcatul urma să fie îndepărtat de deasupra taberei lui Izrael. Păcatele ar trebui mărturisite, relele săvîrșite reparate, biruința asupra fiecărui păcat cunoscut ar trebui înfăptuită. Această minunată experiență este oferită oricui este gata să renunțe la păcat.

M. Uba

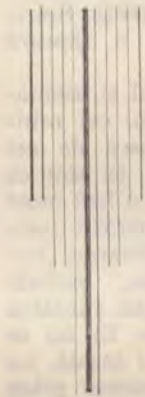
DESPRE MIȘCĂRI DIZIDENTE

Cuvîntul „dizidență“ este definit de dicționar ca fiind o sciziune, rezultatul unei nepotriviri de concepții. O dizidență religioasă este deci o mică grupă de membri dintr-o comunitate care, pentru că opiniile lor cu privire la unele puncte diferă de cele ale majorității, se separă de aceasta și ca urmare alcătuiesc o organizație aparte. Această denumire identifică în mod lămurit micile grupe de credincioși, care sub conducerea unor preținși conducători s-au despărțit de organizația adventă. Inspirația divină ne atrage atenția la astfel de mișcări: „Dumnezeu are pe pămînt o Biserică, poporul Său ales, care păzește poruncile Sale. El nu conduce dizidențe, dispersate ici și colo, ci un popor. Adevărul este o putere sfințitoare. Biserica nu a ajuns încă la triumful final. Încă este neghină printre grâu“.

Prima și cea mai mare dintre dizidențe a fost pricinuită de Lucifer primul dintre heruvimii ocrotitori care ocupa în cer cea mai înaltă poziție, după Domnul Hristos. După Isaia 14,12-15 și Ezechiel 28,15-19, Lucifer nutrea în sine orgoliu și egoism. După victoria răzului lui Dumnezeu pe Golgota, el și-a luat soarta în așteptare. Înfrîngerea sa era deja prezisă în cartea Genezei 3,15.

Prin insinuare subtilă și minciună, Lucifer zaruncina creația unei tremii de îngeri din conducerea și organizația guvernării cerești și pentru aceleași motive și prin aceleași mijloace, el a inspirat pe toți capi de dizidențelor în lucrarea lor de răzătoare. Aceștia din urmă nu ar avea nici o putere dacă n-ar semăna printre membrii Bisericii îndoiială și neîncredere față de conducere. Deci succesul dizidențelor depinde de ce prezintă credincioșilor.

Cu privire la acest subiect, serva Domnului ne dă următorul avertisment: „Este teribil de a merge din casă în casă și să răspîndească semințele neîncrederei și suspiciunii. Acestea incolțesc repede și dau naștere la neîncredere față de slujitorii lui Dumnezeu rinduiți să proclame soliile Sale. Limba care ar putea să fie întrebuințată pentru gloria lui Dumnezeu în prezentarea cuvintelor de nădejde, de credință și încredere în slujitorii lui Dumnezeu a abătut suflete de la Hristos“.

Chiar în vremea ploii timpurii a Spiritului Sfînt, biserica apostolică a jost hărțuită de mai mulți apostoli jalși și capi ai dizidențelor, cu concursul celor ce li s-au alăturat. Apostolul Pavel declara ca pînă și Satana se preface în înger de lumină, și nu este de mirare ca adepții săi să fie înșelatori, prejacindu-se în apostoli ai lui Hristos, și servii săi în servi ai dreptății. Sfirșitul lor însă va fi după faptele lor. 2 Cor. 11,13-15.

Pavel, în ultima sa întrevvedere cu prezbiterii Bisericii din Efes, descrie țintele și metodele falșilor doctrinari în acești termeni: „Știu bine că, după plecarea mea se vor viri printre voi lupi rapitori, care nu vor crușa turma; și se vor scula un mijlocul vostru oameni, care vor învața lucruri stricacioase, ca să atragă pe ucenici de partea lor“. Fapte 20,29-30. Acest avertisment este ca un ecou a ceea ce Domnul Isus Hristos, cu mult timp mai înainte, le spusese: „Păziți-vă de proroci mincinoși. Ei vor veni la voi îmbrăcați în haine de oi, dar pe dinăuntru sint niște lupi rapitori. Li veți cunoaște după faptele lor“. Matei 7,15.16.

Falșii doctrinari intră în vorbă cu victimele lor într-un spirit în aparență dulce, blînd, umil și sincer, dar cei care sint atenți, nu au nevoie să-i asculte mult timp sau să citească numeroase pagini ale scrierilor lor ca să înțeleagă glasul lupilor contra conducătorilor Bisericii întemeiată de Dumnezeu. Fructele caracterului lor de înșelători, mai de vreme sau mai tîrziu, vor fi vă-

zute foarte clar de cei cu un nivel spiritual înalt.

În marele său discurs profetic, Domnul Isus a spus ucenicilor săi: „Se vor scula Hristoși mincinoși, vor face semne mari și minuni, pînă acolo încît să înșele dacă va fi cu puțință chiar și pe cei aleși“. Matei 24,24. Această parte din frază: „Dacă va fi cu puțință chiar și pe cei aleși“ indică faptul că este anevoie a induce în eroare pe cei cu adevărat credincioși lui Dumnezeu. Falșii sau preținși învătători nu vor putea seduce decît ce este ușor și nu griul. Dumnezeu va trezi pe cei ai săi. Dacă alte mijloace dau greș, erezile vor veni ca să cearnă, pentru a separa patele de griu.

În epistola către Efesenii 4,11-15 ne este spus că cei aleși vor fi ferii de rătăcirii prin darurile spirituale. Darurile spirituale în adevăr sint necesare pentru desăvîrșirea sfinților în vederea lucrării de slujire și de zidire a corpului lui Isus Hristos pînă ce noi toți vom ajunge la unitatea credinței și la cunoștința Fiului lui Dumnezeu, la starea de om mare, la măsura chipului desăvîrșit a lui Hristos, astfel ca să nu mai fim copii șovăitori, nehotărîți și duși de orice vînt de doctrină, prin înșelăciunea oamenilor, prin viclenia lor în posibilitățile de a ne înșela; dimpotrivă, trăind adevărul în toată strălucirea sa, să creștem în toate privințele și să ajungem la Cel ce este Capul, adică Hristos“.

După această declarație a apostolului Pavel, doar cei cărora le lipsește maturitatea spirituală în ce privește starea lor de dezvoltare spirituală, sint expuși la primejdia de a fi înșelați, amăgiți. Aceștia sint ușor de îndus în eroare. Lipsa lor de experiență îi predispoaze să creadă tot ce li se spune, tot așa de bine minciuna ca și adevărul.

Ne este spus că impostorii își înfăptuiesc planurile răspinzind învătăuri false și folosind violența în mijloacele lor de amăgire, metode folosite de capii dizidențelor în vederea recrutării aderenților. În același timp Sfintele Scripturi ne avertizează că învățăturile lor sint nestatornice, ca și vîntul. Iată o declarație potrivită a Cuvintului inspirat: „În timpul apostolilor, ereziile cele mai fanteziste au fost prezentate ca fiind adevărate. Istoria s-a repetat și se va mai repeta încă. Totdeauna au fost oameni în aparență scrupuloși, care mai de grabă se vor atașa întinericului decît realității. Ei iau rătăcirea drept adevăr, pentru că rătăcirile sub noile găteți, le pare că ascund ceva supranatural, miraculos“.

După ce am fost reînscuși nu dintr-o sămînță care poate putrezii, ci dintr-o sămînță care nu poate putrezii, prin Cuvintul viu și permanent al lui Dumnezeu (1 Petru 1,23), noi ca copii născuți din nou trebuie să dorim laptele duhovnicesc și curat ca să creștem prin el spre mîntuire. Această creștere spirituală trebuie să continue pînă ce vom fi ajuns la acea maturitate de caracter pe care apostolul Pavel o numește statura plinătății lui Hristos. Pavel dojenește pe creștinii din Corint pentru că sint încă printre ei mulți copii în ce privește dezvoltarea spirituală, și că au nevoie de lapte în loc de hrana cea tare a Cuvintului lui Dumnezeu. Apostolul desfășoară aceeași temă în epistola către Ebrei 5,12-14: „În adevăr, voi care de mult trebuia să fiți învățători, aveți iarăși trebuință de cineva să vă învețe cele dintii adevăruri ale cuvintelor lui Dumnezeu, și ați ajuns să aveți nevoie de lapte nu de hrană tare. Și oricine nu se hrănește decît cu lapte, nu este obișnuit cu cuvintul despre neprihănire, căci este un prunc. Dar hrana tare este pentru oamenii mari, pentru aceia a căror judecată s-a deprins, prin întrebuințare, să deosebească binele de rău“.

Acî încăodată ne este arătat că unii din acei care nu au ajuns la maturitatea spirituală, la asemănarea Domnului Hristos, ci sint într-o stare de copilărie, riscă să fie înșelați și amăgiți.

După cum o monedă falsă este cu atît mai periculoasă cu cît ea se aseamănă mai mult cu cea adevărată, tot la fel și o doctrină falsă are cu atît mai multe șanse să înducă în eroare, cu cît conține mai multe elemente ale adevărului.

Falșii învățători se folosesc mult de Sfintele Scripturi, insistînd în mod deosebit asupra textelor dificile la interpretare. Ei voiesc astfel să dea impresia că învățăturile lor sint întemeiate pe Cuvintul lui Dumnezeu.

„Se vor ridica unii, dînd Sfintele Scripturi o interpretare greșită, pe care ei o susțin ca adevăr. Dumnezeu ne-a dat adevărul pentru timpul nostru ca temelie a credinței noastre. El însuși ne-a învățat adevărul. Dacă o persoană se va ridica, apoi alții îl vor urma cu o nouă lumină contrară celei pe care Dumnezeu a manifestat-o prin darul Sfintului Spirit. Noi nu trebuie să acceptăm cuvintele celor care predică o învățătură contrară doctrinei noastre lămurite. Aceste dizidențe adună un mare număr de texte biblice și le îngrămădesc în jurul teoriilor lor ca drept mărturie. Aceasta s-a repetat continuu în cursul anilor trecuți“.

Apostolul Petru declară că în epistolele apostolului Pavel sint puncte greu de înțeles pe care persoanele neștiutoare și rău intenționate le întortochează ca și pe celelalte Scripturi — spre pierzarea lor. 2 Petru 3,16.

Astăzi ca și în timpul apostolilor, învățătorii falși adună texte dificile de interpretat pentru a face argument în favoarea învățăturilor lor rătăcite. De asemenea, în același scop ei se servesc foarte mult și de scrierile Spiritului Profetic. S-au dat numeroase avertismente împotriva unor astfel de folosiri a acestor scrieri. Iată unul: „Se va descoperi că cei care predică soliile false, nu au de loc simțul onoarei și integrității. Ei vor

înșela pe oameni și vor amesteca rătăcirile lor cu mărturiile sorei White, și îi vor folosi numele pentru acreditarea lucrării lor. Ei vor scoate din mărturia pasagi pe care ei gîdsec că le pot suci în favoarea ideilor lor, și le vor pune într-un context de falsitate în așa fel ca rătăcirile să dobîndească autoritate și astfel să fie primite. Ei interpretează și aplică fals scrierile pe care Dumnezeu le-a dat Bisericii în vederea avertizării, sfătuirii, mustrării, întăririi și incurajării credincioșilor lui Dumnezeu“.

S-ar putea cita multe pasagi scrise în Spiritul Profetic, cari arată clar că mișcările dizidente vor continua să apară și chiar să se înmulțească, dar că ele se vor sfărîmîța și vor eșua în planurile lor. Alte declarații stabilesc că Biserica Adventă care a început la sfîrșitul perioadei profetice, își va împlini misiunea pe care i-a încredințat-o Dumnezeu.

Cei care vor primi, vor crede și vor pune în practică învățăturile și sfaturile cuprinse în Sfintele Scripturi și explicate de mărturiile Spiritului Profetic, vor putea deosebi adevărul de rătăcire, și vor fi astfel feriți de a nu fi amăgiți de falsele doctrine și de toate mișcările dizidente. Celor ce vor rămîne credincioși, Domnul le spune: „Păstrează ce ai, ca nimeni să nu-ți ia cununa“. „Păziți-vă bine să nu pierdeți rodul muncii voastre, ci să primiți o răsplătă deplină“. „Oricine o ia înainte, și nu rămîne în învățura lui Hristos, n-are pe Dumnezeu. Cine rămîne în învățura aceasta, are pe Tatăl și pe Fiul“. Apoc. 3,11; 2 Ioan 8,9.

Sersea Pompiliu

Urmare de la pag. 5-a

LAUDA MIEREI

După rapoarte sovietice se obțineau succese remarcabile la rănile de război și la operații dîndu-se zilnic 150 grame de miere. Procesul se arăta în scurtarea timpului de tratament și în îmbunătățirea stării de sănătate subiectivă și în starea singelui.

Am văzut ce materiale necesare vieții conține mierea, ca de pildă diferitele feluri de zaharuri naturale, săruri nutritive și vitamine: pe lingă acestea ea este extraordinar de ușor digerabilă și nu împovărează tubul digestiv în nici un fel.

De aceea să consumăm mai mult și mai regulat ca pînă acum mierea, avînd-o pe lista noastră de alimente nu ca pe ceva ce se ia pentru plăcere, ci ca pe un aliment primit din mîna naturii.

D. Florea

după Dr. A. Haenel

SINGELE LUI HRISTOS VORBEȘTE

Voi v-ați apropiat... de Isus, Mijlocitorul legământului celui nou și de singele stropirii, care vorbește mai bine decât singele lui Abel". Ebrei 12, 24.

Pasajul din care face parte versetul citat începe printr-o evocare a solemnelor și înfricoșătoarelor scene de pe Sinai, când s-a proclamat cu glas divin Legea Morală. Tabloul redat e complet, e fascinant, e zguduitor :

— Un munte care nu se putea atinge, care era cuprins de foc, negură, întuneric, furtună.

— Sunet de trâmbiță.

— Glasul Celui ce vorbea în așa fel încât cei ce l-au auzit au cerut să nu li se mai vorbească.

— Porunca de a se opri atingerea muntelui și pedeapsa cu moartea pentru încălcarea ei.

— O priveliște așa de înfricoșătoare încât însuși Moise a zis : „Sînt îngrozit și tremur !”

Credincioșii Noului Testament nu au trăit asemenea scene, ei s-au apropiat de altceva, cu totul diferit de evenimentul Sinaiului și anume :

— Muntele Sionului.

— Cetatea Dumnezeului celui viu, Ierusalimul ceresc.

— Zecile de mii.

— Adunarea în sărbătoare a îngerilor.

— Biserica celor întii născuți, care sînt scriși în ceruri.

— Dumnezeu judecătorul tuturor.

— Duhurile celor neprihăniți, făcuți desăvârșiți.

— Isus, Mijlocitorul legământului celui nou.

— Singele stropirii, care vorbește mai bine decât singele lui Abel.

Autorul inspirat pune față în față Sinaiul și Golgota, manifestarea înfricoșată a măreției lui Dumnezeu și proba supremă a iubirii Sale, a celei mai impresionante îndurări. Se întîlnesc față în față, apropiindu-se peste îndelungatul lanț al secolelor, dreptatea și harul, Legea Morală și Evanghelia mîntuirii. Planul mîntuirii este firul de aur care traversează Sfînta Scriptură de la început și pînă la sfîrșit ; această operă divină atinge însă apogeul în evenimentul crucificării Domnului Hristos, unde dragostea infinită se manifestă în mod desăvîrșit.

De ce se spune aici că singele vorbește ? Are el glas ? Poate el să spună ceva ? Înainte de a trata această problemă, să urmărim în Sfintele Scripturi diferite alte aspecte ale expresiei de a vorbi, înrudită cu aceasta :

„Dacă aceștia vor tăcea, pietrele vor striga”. Luca 19,40.

„Plata lucrătorilor, pe care le-ați oprit-o prin înșelăciune, strigă”. Iacob 5,4.

„Adîncul zice (despre înțelepciune) : „Nu este în mine” ; și marea zice : „Nu este la mine !” Iov. 28,14.

„Întreabă dobitoacele și te vor învăța, păsările cerului, și îți vor spune ; vorbește pămîntului și te va învăța și peștii mării îți vor povesti. Cine nu vede în toate acestea că mîna Domnului a făcut asemenea lucruri ?” Iov 12,7-9.

La întrebarea : „Cine ne vorbește despre Dumnezeu?”, scrierile inspirate răspund :

„Cerurile spun slava lui Dumnezeu și întinderea lor ves-

tește lucrarea miinilor Lui. O zi istorisește alteia acest lucru, o noapte dă de știre alteia despre el. Și aceasta, fără vorbe, fără cuvinte, al căror sunet să fie auzit : dar răsunetul lor străbate tot pămîntul și glasul lor merge pînă la marginile lumii”. Ps. 19,1-4.

„De la bubuitul tunetului ce se rostogolește cu sunete profunde și de la mugetul neîncetat al bătrînului ocean, la cîntecele voioase care fac pădurea să răsune de glasuri, zecile de mii de voci ale naturii rostesc slava Lui. Munții veșnici povestesc despre puterea Lui. Copacii care își flutură steagurile verzi în lumina soarelui și florile, în frumusețea lor delicată, ne îndrumază la Creatorul lor. Verdele viu, care se întinde ca un covor pe pămîntul cafeniu ne vorbește despre grija lui Dumnezeu pentru cele mai umile creaturi ale Lui. Toată strălucirea și frumusețea care împodobesc pămîntul și luminează glorios cerurile, vorbesc despre Dumnezeu”.

„În natură găsim lucruri vestitoare de speranță și mîngiere. Chiar și pe spini cresc flori, iar rugul ghimpos este acoperit de trandafiri. „Dumnezeu este iubire”, stă scris pe fiecare boboc de floare, pe fiecare fir de iarbă. Păsărelele plăcute, făcînd să răsune aerul de cîntările lor înveselitoare ; gingașele flori colorate în atîtea feluri, umplînd cuprinsul de parfumul lor neîntrecut ; falnicii copaci ai pădurii, cu bogatul lor frunziș de un verde plin de viață ; toate dau mărturie (vorbesc) despre pîrinteasca și iubitoare purtare de grijă a Dumnezeului

lui nostru și sînt dovadă despre dorința Lui de a ne face fericiți pe noi, copiii Săi“.

„Natura și Cuvîntul revelat al Sfințelor Scripturi, amîndouă acestea dau mărturie despre iubirea lui Dumnezeu către noi. Soarele și ploaia, care înveselesc și împospătează pămîntul ; dealurile, văile și cîmpiile ; uscatul și mările ; toate ne vorbesc despre iubirea Creatorului“.

Acestea toate ne vorbesc despre Dumnezeu. Dar, oare, prin ce vorbește Dumnezeu către oameni ? Întii, prin aceleași elemente ale naturii, care ne vorbesc despre El. Și Dumnezeu vorbește printr-însese. Dar, oricît de grăitoare ar fi aceste minuni naturale, Dumnezeu a găsit cu cale să se adreseze inimii omenești și altfel, pe calea revelațiilor sacre.

„După ce a vorbit în vechime părinților noștri prin prooroci, în multe rînduri și în multe chipuri, Dumnezeu, la sfîrșitul acestor zile, ne-a vorbit prin Fiul“. Ebrei 1,1,2.

„Hristos le vorbea ca unul care avea putere“... Matei 8, 28.29 ;

„Aprozii au răspuns : Nici-odată n-a vorbit vreun om ca omul acesta !“ Ioan 7,46.

Faptele și lucrările Domnului Hristos vorbeau despre El. „Drept răspuns, Isus le-a zis : Duceți-vă și spuneți lui Ioan ce auziți și vedeți : Orbii își capătă vederea, șchiopii umblă, leproșii sînt curățiți, surzii aud, morții înviază“. Matei 11, 2-5. „Duioasa Lui milă cădea ca o atingere vindecătoare pe inimile oboșite și tulburate“.

Astel, Dumnezeu ne-a vorbit prin Fiul : prin predicile Sale puternice, prin minunile și faptele Sale de iubire, prin apelurile Sale, prin răbdarea Sa, prin caracterul și viața Sa fără pată. În cele din urmă, ca ultimă și supremă probă a iubirii Sale, Dumnezeu ne-a vorbit prin cruce, prin singele Fiului Său. E cel mai puternic apel, cel mai convingător argument pe care-l putea folosi Dumnezeu pentru a cîștiga pe om.

Să studiem acum graiul singelui. Singele vorbește. Medicului, singele îi spune în ce stare se află pacientul, dacă este anemic, sau dacă are o constituție sangvină normală, dacă poate suporta o operație ; dacă individul e sănătos, sau dacă organismul său e invadat de agenții patogeni ai unei anumite boli ; îi spune și alte subtilități ale vieții omului. Singele acumulat în vasele sangvine ale feței poate spune că omul e mîniat, sau se simte rușinat pentru o anumită faptă. Singele poate salva de la moarte. Analizat în laboratoare, el vorbește despre starea generală a organismului, despre felul cum se desfășoară anumite schimburi și funcțiuni în organe și țesuturi. Singele poartă în el tainele adînci ale eredității.

Singele jertfelor vorbea despre vinovăția păcătosului, despre dreptatea legii, despre îndurarea lui Dumnezeu, despre Mintuitorul care avea să vină.

Apostolul Petru vorbește despre „ascultarea și stropirea cu singele lui Isus Hristos“. 1 Petru 1,2. Nici toate ploile și roua revărsate asupra acestui pămînt nu i-au adus atîta binecuvîntare ca stropirea cu singele Mintuitorului Isus Hristos. Dar, singele lui Hristos nu are numai rolul de a face ispășirea pentru păcat, de a mîntui, de a împlini pretențiile legii lui Dumnezeu ; el **VORBEȘTE**.

Despre tigrul se știe că ucide nu numai atunci cînd îi este foame, ci oricînd are ocazie, chiar dacă e sătul, numai din plăcerea de a vedea singele curgînd. Singele curgînd este ceva înfiorător, ceva dezgustător, odios. Am văzut un copilăș care, cînd se zgîria și vedea sînge curgînd, chiar în cantitate foarte mică, a-lerga la mama lui țipînd : îi era groază să vadă sînge. În repetata curgere a singelui de animale la sanctuar, omul trebuia să vadă și să înțeleagă cît de dezgustător e păcatul, să ajungă a-l urî. „Noi nu vom renunța cu totul la păcat pînă cînd nu vom ajunge a ne scribi cu desăvîrșire de el“. Cel mai prețios efect al legăturii noas-

tre cu crucea de pe Golgota este că ajungem să urim păcatul.

În epistola către Ebrei se face o paralelă între singele lui Abel și singele lui Hristos, constatîndu-se că acesta din urmă vorbește „mai bine“. Să urmărim cu atenție legătura aceasta și învățămintele ce decurg de aici.

„Glasul singelui fratelui tău strigă din pămînt la Mine“, zicea Dumnezeu către Cain. Gen. 4,10 u.p. Atitudinea și comportarea lui Cain față de Dumnezeu și față de fratele său au constat din : încredere în sine, neascultare, gelozie, mînie, ură, crimă. Împotriva tuturor acestor rele vocifera singele lui Abel. El vorbea, striga cu putere și spunea tuturor ființelor din univers :

— că păcatul e nespuse de odios ;

— că neascultarea de Dumnezeu duce la moarte ;

— iată caracterul și urmările lucrării lui Satana ;

— iată ce ar însemna desființarea legii lui Dumnezeu.

Abel n-a avut cunoștință de ceea ce i se va întîmpla. El a fost surprins, a fost înșelat de Cain. „Haidem să ieșim la cîmp“. Hristos coboară din cer deplin conștient de ceea ce va îndura, El alege de bună voie să moară pentru păcatele celor ai Săi : „Tatăl Mă iubește, pentru că Îmi dau viața ca iarăși s-o iau. Nimeni nu Mi-o ia cu sila, ci o dau Eu de la Mine“. Ioan 10, 17—18. S-a făcut și se face abuz de singele Domnului Hristos, susținîndu-se că odată cu sacrificiul Său s-a dat deplina îngăduință a se trăi în păcat, singele Mintuitorului avînd obligația să facă, în mod automat, ispășirea cuvenită. Așa ceva singele lui Hristos nu spune ; el nu vorbește cîtuși de puțin despre o asemenea slobozenie, el nu dă frîu liber pasiunilor, ca apoi să ierte și să șteargă totul, indiferent de atitudinea păcătosului. Sf. Scriptură afirmă : „Singele lui Isus Hristos ne curățește de orice păcat !“ adică nu doar ne trece cu vederea păcatul, ci ne smulge din păcat. Singele Lui conduce la biruință.

Moartea Mîntuitorului nu e numai moartea fizică a unei ființe omenești, ci e totodată o jertfă, jertfa expiatoare pentru orice muritor care o primește, ceea ce n-a fost cazul la Abel sau la vreun martir.

Singele lui Hristos vorbește cu hotărîre împotriva răutății, a vărsării de sînge. El condamnă crima, de orice natură; își ridică glasul împotriva vrajbei între indivizi, familii sau popoare. El face apel la încetarea oricăror acte de dușmănie și ostilități între oameni. „Oricine urăște pe fratele său, este un ucigaș”, un vărsător de sînge. El cheamă pe oameni a-și însuși și a practica același spirit iertător pe care l-a manifestat Mîntuitorul pe cruce, atunci cînd singele curgea din rănile Sale.

Martiriul lui Abel fiind prima crimă săvîrșită în univers, și fiind crimă, reprezentînd tot ce poate produce păcatul mai odios și mai condamnabil, vorbește mult. E un fapt plin de învățăminte, e strigătul nevinovăției împotriva răutății. Abel a sacrificat mielul din turmă rostindu-și credința în Mielul lui Dumnezeu, a cărui venire o aștepta și o dorea. El privea cu nădejde la Salvatorul divin, cu care dorea să rămînă în sacră comuniune, cînd, deodată, lovitura crudă îi curmă viața. Dar, din pămînt, singele său continuă să strige la Dumnezeu. E chemarea tăcută, dar reală, către Mîntuitorul. Și iată-L pe cruce pe acest Mîntuitor. Se dăruiește, se sacrifică. El însuși suportînd aceeași lovitură de moarte a răutății, și asemănîndu-Se fraților Săi în toate lucrurile, devine urzitorul unei mîntuiri veșnice. „De aceea și poate să mîntuiească în chip desăvîrșit pe cei ce se apropie de Dumnezeu prin El, pentrucă trăiește pururea, ca să mijlocească pentru ei”. Ebrei 7, 25.

Cui vorbește oare singele lui Hristos? Către cine se îndreaptă acest glas și ce cuprinde în cuvintele pe care le rostește?

Singele lui Hristos vorbește împotriva Satanei. Iată ce ai făcut. Lucrarea ta e numai stricăciune, durere și moarte. Ceea

ce faci tu este nimicire, roadele activității tale sînt blestem și ruină. Prin opera ta criminală te-ai arătat vrednic de osîndă veșnică.

Singele lui Hristos vorbește tuturor ființelor din univers despre adevăratul caracter, despre caracterul și consecințele păcatului. „Ființele cerești îl iubiseră foarte mult pe Lucifer, iar influența sa asupra lor era puternică. Locuitorii cerului, fiind nepregătiți, ei nu ar fi putut înțelege pe atunci natura și urmările păcatului, cum și dreptatea lui Dumnezeu în nimicirea lui Satana. Pentru ca adevăratul caracter al uzurpatorului și adevăratul său scop să fie înțeles de toți, el trebuia să aibă timp să se dea pe față pe deplin prin faptele sale cele rele. Întreg universul trebuia să vadă pe amăgitor demascat. Prin aceea că făcuse totul ca Hristos să fie omorît, Satana da pe față dușmănia și ura lui față de Dumnezeu. Satana a văzut că masca lui fusese sfîșiată. Se arăta că este ucigaș. Vărsînd singele Fiului lui Dumnezeu, se dezrădăcinase din simpatia ființelor cerești. Se rupseseră ultima legătură de simpatie între Satana și lumea cerească”.

Singele lui Hristos vorbește Tatălui în favoarea păcătoșului căit. Aceasta este în fond lucrarea de mijlocire din sanctuarul ceresc. „Domnul Isus era îmbrăcat cu veșminte proțești. El se uită cu milă la cei numiți rămășiță; apoi, ridicînd mîinile, cu o voce de foarte adîncă milă, strigă: „Singele Meu, Tată, singele Meu, singele Meu, singele Meu!”

Toate cîte le-a suferit, picurarea singelui din capul Său, din mîinile și picioarele Sale, chinul care-l scutura făptura și durerea negrăită, care îl zguduia sufletul cînd chipul Tatălui s-a ascuns de la El, vorbesc fiecăruia și zic: Pentru tine a consimțit Fiul lui Dumnezeu să sufere povara aceasta de vinovăție; pentru tine jefuiește El stăpînirea morții și deschide porțile raiului. Acela care a liniștit valurile înfuriate ale mării, și a mers pe virful spumegat al talazu-

rilor, care a făcut pe demoni să tremure și bolile să fugă, care a deschis ochii orbului și a chemat pe morți la viață, Se dă pe Sine Însuși să fie jertfit pe cruce, și lucrul acesta îl face din iubire pentru tine. El purtătorul de păcate, suferă minia dreptății dumnezeiești și pentru binele tău se face păcat în locul tău”.

Domnul nostru zice: „Cînd ești convins de păcat, adu-ți aminte că Eu am murit pentru tine. Cînd datoriile tale se arată prea aspre și dureroase și poverile tale prea grele de purtat, adu-ți aminte că pentru tine am purtat crucea. Cînd inima ta se strînge de teamă, amintește-ți că Răscumpătorul tău trăiește spre a mijloci pentru tine”.

Singele Mîntuitorului vorbește tuturor: celor învățați, celor de aproape și celor de departe. El e acel bun spiritual oferit tuturor ca un dar al cerului. „Fiindcă atît de mult a iubit Dumnezeu lumea, că a dat pe singurul Său Fiu”.

Singele lui Hristos „vorbește”. Forma de timp a verbului e prezentă, un prezent permanent, veșnic. Singele Domnului Hristos, reprezentat în simbol, a fost speranța tuturor credincioșilor din vechime, a fost, este și va fi unicul leac vindecător pentru rănile sufletului. Nimic altceva nu va oferi cheia pentru soluționarea celor mai arzătoare nevoi ale sufletului nostru, nimic nu va reuși să dea răspuns la atîtea întrebări răscolitoare, ca opera mîntuitoare a Domnului Hristos. Acest subiect de studiu e bogat, e nespus de grăitor. El vorbește inimii cu supremă forță de convingere.

Efectele sacrificiului de pe Golgota vor fi pe veci grăitoare. Cei răscumparați, care veșnic vor fi cu Mielul și cei care-L vor urma oriunde, vor vedea în palmele Sale semnele cuielor, care vor aminti de singele Său vărsat pe cruce. Iar această operă nemuritoare va oferi mereu noi posibilități de studiu, de cugetare, de slavă la adresa divinului Răscumpător.

Radu M. Ștefan

VRÎND

S AU NEVRÎND

*Vrînd sau nevrînd,
Pe-ntisa timpului urzeală
Cu firul vieții tale-nscrii și tu
O faptă rea, sau poate una bună.*

*Vrînd sau nevrînd,
Pe-a Universului eternă temelie
Clădești și tu fin, paie, trestie sau aur,
Argint sau pietre scumpe, nestemate.*

*Vrînd sau nevrînd,
In atmosfera care te-mpresoară
Înscrii și tu cuvinte înțelepte sau nebune,
Cuvinte ce te-ndreptățesc, sau te condamnă.*

*Vrînd sau nevrînd,
Pe orice fibră a făpturii tale,
In orice mădular, înscrii de zor
Virtuți, sau grea povară de păcate.*

*Vrînd sau nevrînd,
Lucrarea ta se va supune la juriu sfînt
Ce va decide, fără drept de-apel,
Ce va rămîne, sau veșnic va pieri din viața ta.*

D. Florea

Curierul
ADVENTIST